

Bělohradské listy

Vydáno 22. 3. 2013 • Ročník XIII • Cena 16 Kč

2 / 2013

6-7

Libor Suchý

12-13

Moje práce - moje životní cesta

14-15

Místní názvy

17

Železnice přes Bělohrad

Objektivem Bělohradských listů

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 2/2013

- 2 **OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(STANISLAV RUDOLF, EDUARD ČELIŠ)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ ZM INFORMUJE**
- 6-7 **LIBOR SUCHÝ**
(IVA PLECHÁČOVÁ)
- 8-9 **KDO NEVYSTAVUJE, JAKO BY NEBYL**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 10-11 **MILOŠ NÁVESNÍK**
(MILOŠ A EVA NÁVESNÍKOVÍ)
- 12-13 **MOJE PRÁCE – MOJE ŽIVOTNÍ CESTA**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 14-15 **MÍSTNÍ NÁZVY VÝCHODNÍ ČÁSTI HORNÍ NOVÉ VSI**
(JOSEF ŠPŮR, EDUARD ČELIŠ)
- 16 **JAK PECKA USILOVALA O VLAKOVOU ZASTÁVKU**
(KAREL JIRÁSKO)
- 17 **ŽELEZNICE PŘES BĚLOHRAD**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 18 **Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20-21 **OTÁZKY PRO LADISLAVA BROŽE ANEB O ČEM SE MLUVÍ A PRAMÁLO VÍ**
(EDUARD ČELIŠ)
- 22 **GALAVEČER KRAJSKÉHO FOTBALU**
(JIRÍ BÍČIŠTĚ)
- 23 **KOSTELY NA BĚLOHRADSKU – KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE V PECCE**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)

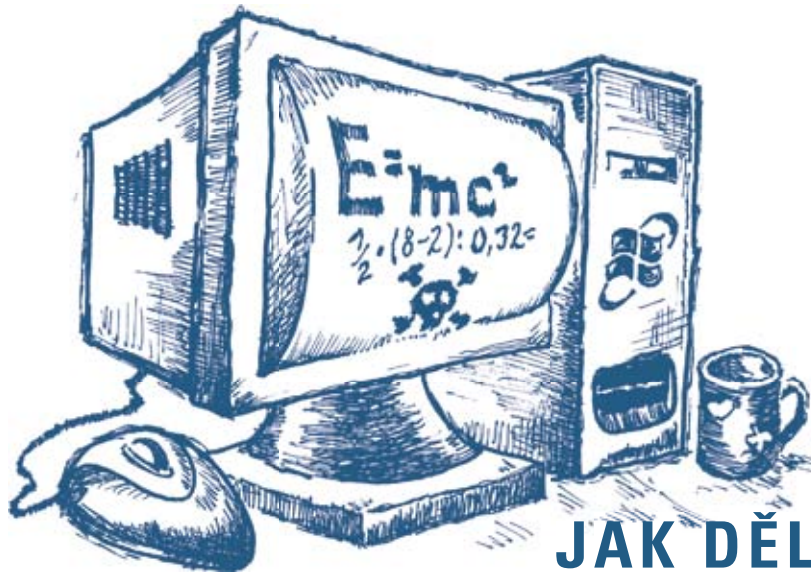
FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STRANA 1
ALENA FLÉGLOVÁ
STRAŠIDELNÝ PES

STRANA 24
LADISLAV STUHLÍK
POSLEDNÍ POHLED NA KOMÍN

DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VYJDE 24. 5. 2013

Bělohradské listy
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef Špůr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: **Město Lázně Bělohrad**
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,
Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

JAK DĚLAT DOMÁCÍ ÚKOLY

Nedávno mi můj pravnuk Lukáš, žák sedmé třídy základní školy, prozradil, jak už nějaký čas vyrábí se spolužáky domácí úkoly. Protože každý normální kluk má již dnes doma svůj počítač, rozdělili si ve třídě školní předměty mezi sebou podle toho, v čem kdo je dobrý. Například náš Lukáš píše domácí úkoly pokaždé z matematiky. Když přijde ze školy domů, všechny zadané příklady na počítači vypočítá, napíše a okamžitě jejich kopie přepoše na internetové adresy svých spolužáků. Ti si je, stejně jako on, v pohodě přečtou a už jen přepíší do svých sešitů. Od jiných spolužáků, odborníků zpravidla jenom na jeden předmět, dostává on stejným způsobem zase hotové úkoly z češtiny, angličtiny, fyziky, přírodopisu...

Hustý co?

Nu, doufejme, že na jejich objev některá paní učitelka nepřijde a chlapci se budou moci těšit brzy na Nobelovku.

Stanislav Rudolf, spisovatel a bývalý učitel, kresba: Petr Stuhlík

KNIHOVNA A PĚTKA Z DIKTÁTU

Už je tomu hezká řádka let, kdy měl na starosti bělohradskou školní knihovnu jeden mladý učitel češtiny a dějepisu. Blížil se konec školního roku a on chtěl knihovnu přestěhovat a zároveň tak trochu přeskupit dle svých představ. Požádal některé ze svých žáků o pomoc. Učitel oblíbený, který napsal i divadelní hru pro nás žáky. Kantor, který na školu přinesl něco nového, moderního, kamarádského. Zkrátka jsme se v něm viděli. O pomocníky tudíž neměl nouzi. Okamžitě jsem se hlásil a byl vybrán do trojice pomocníků. Odpoledne po vyučování jsme nosili knížky a rovnali je do regálů.

Druhý den se psal diktát z češtiny. Já vyhořel, hrubek jako máku. Po zásluze jsem dostal pětku a kdyby byla stupnice vyšší, tak i šestku, sedmičku!

Třetí den se pokračovalo v rovnání knížek v nové knihovně. Mohla mě rozzlobit ta pětka z diktátu a na rovnání jsem se mohl pěkně vykašlat.

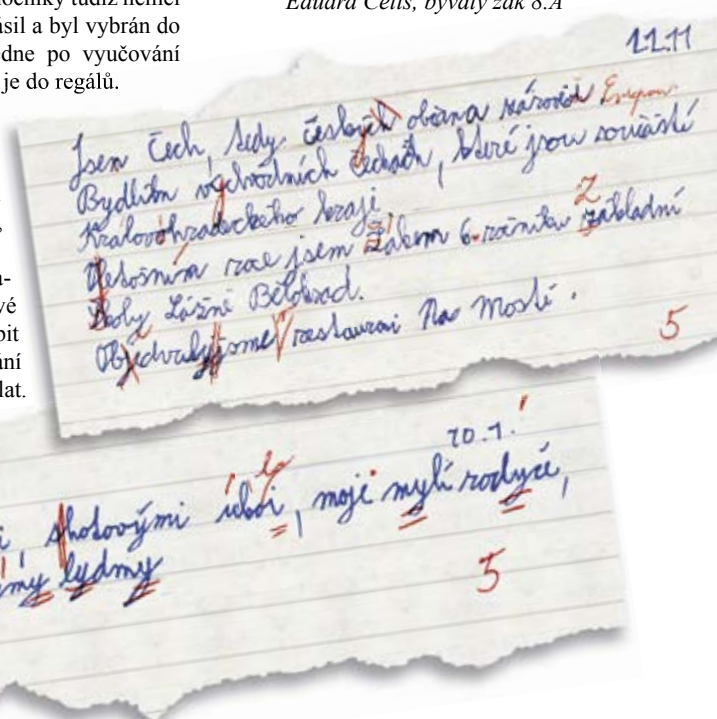
Copak budu pomáhat učiteli, který mi sází pětky z diktátu!

Zase jsem přišel pomáhat v knihovně.

A v té divadelní hře s názvem Přítel přichází v noci mě pan učitel obsadil do role druhého pruského vojáka, i když si dodnes myslím, že jsem měl na to, hrát vojáka prvního!

Ten mladý učitel se jmenoval Stanislav Rudolf.

Eduard Čeliš, bývalý žák 8.A

Zeptali jsme se za vás

Jaké jsou možnosti vysokoškolského studia v Jičíně?

V Jičíně mají své konzultační středisko dvě fakulty - Provozně ekonomická fakulta České zemědělské univerzity v Praze a Ekonomická fakulta Technické univerzity v Liberci.

Obě univerzity již vyhlásily přijímací řízení pro akademický rok 2013/2014. Studium probíhá od poloviny září kombinovanou formou (přednášky, konzultace, resp. semináře) jednou za čtrnáct dní v pátek a v sobotu přímo v Jičíně. Měsíc po konzultaci následují zkoušky. Pro výuku jsou využívány univerzitní učebny v objektu Valdštejnského zámku a Základní školy 17. listopadu (učebna s interaktivní tabulí). V učebnách je standardně k dispozici dataprojektor, počítačové vybavení

(PC a notebooky), zpětný projektor a další zařízení. Ve všech prostorách je realizována strukturovaná kabeláž, resp. bezdrátová Wi-fi síť připojení k internetu. V Jičíně studuje přes 200 studentů z celé České republiky. Bližší informace o přijímacích řízeních a univerzitním vzdělávání v Jičíně naleznete na www.vs.jicin.cz.

Ekonomická fakulta Technické univerzity v Liberci vyhlásila přijímací řízení pro studijní obor Podniková ekonomika. Jedná se o tříletý bakalářský studijní program. Absolvent tohoto programu získává titul bakalář (Bc.). Přihlášky je možno podávat do konce března 2013.

Provozně ekonomická fakulta České zemědělské univerzity v Praze vyhlásila přijímací řízení pro studijní obor Veřejná správa a regi-

onální rozvoj. Jedná se jak o tříletý bakalářský studijní program - absolvent tohoto programu získává titul bakalář (Bc.), tak i navazující dvouletý magisterský stupeň - absolvent tohoto programu získává titul inženýr (Ing.). Studenti jsou přijímáni bez přijímacích zkoušek. Přihlášky je možno podávat do srpna 2013.

Univerzitní studium začalo svoji existenci v Jičíně na podzim roku 2005, kdy zahájili studium studenti prvních ročníků bakalářského studia. Od té doby promovalo v Konzultačním středisku v Jičíně téměř 350 studentů v bakalářském stupni a 150 studentů ve stupni magisterském.

S pozdravem

Ing. Miroslav Kazda, vedoucí odboru školství,
mládeže a tělovýchovy MěÚ Jičín

Jak pokračuje oprava kostela na Byšičkách?

Oprava kostelíka sv. Petra a Pavla na Byšičkách pokračovala i v roce 2012. Jednalo se o 1. část III. etapy – oprava krovu kostela a oprava krovu věže. Práce spočívaly v opravě nebo výměně krovů lodi kostela, vazných trámů a přístupných částí a z části krovů věže, které bylo možné opravit, či vyměnit z vnitřku věže, bez narušení celistvosti pláště. Nové i stávající dřevo bylo ošetřeno fungicidním přípravkem. Veškeré práce provedla firma Hlavatý a spol. ze Vřesníku. Práce byly provedeny na velmi dobré profesní úrovni, což velmi kladně hodnotili zástupci památkové péče, odborný dozor a v neposlední řadě i investor - Římskokatolická farnost, L. Bělohrad, která zároveň firmě Hlavatý a spol. děkuje za velmi dobrou spolupráci.

V letošním roce 2013 dojde k pokračování III. etapy oprav – oprava krovu věže, spočívající ve výměně pozednice, výměna námětků krovů, oprava krovů ve vrcholu, oprava hrotnice a oprava kříže na věži. Náhrada dřevěných prvků či jejich částí, včetně stávajících trámů a krovů bude ošetřena fungicidním nátěrem. Oplechování a krytina věže bude provedena nově z ocelového plechu PLX s ochrannou vrstvou plastisol – odstín rudá (systém Lindap). Odstín a krytina věže byla odsouhlasena zástupci památkové péče.

Během měsíce dubna bude vybrána firma na opravu věže, včetně oplechování. Aby mohla být celá věž v letošním roce kompletně provedena, chybí nám v rozpočtu, po odečtení dotace a vlastních zdrojů, částka 200.000,- Kč.

Vážení občané a vlastníci firem, prosíme Vás, zvažte své finanční možnosti a přispějte na opravu věže kostela sv. Petra a Pavla na Byšičkách (č. účtu: **1162193399/0800**). Za jakýkoliv finanční dar budeme vděční, a tak můžeme i s Vaší pomocí udělat další krok pro záchranu kulturně historické památky, dominanty Bělohradska, kterou je kostelík sv. Petra a Pavla na Byšičkách.

Za ekonomickou radu farnosti
ing. Jiří Bareš, foto: Václav Lejdar

Pozemky v Tyršově ulici

Starosta odpovídá

V poslední době se všude píše o církevních restitucích. Někde jsem četl, že se hodně týkají i našeho města. Můžete vysvětlit, které pozemky bude město muset církvi vrátit?

Město nebude církvi vracet žádné pozemky. Vracet je bude pouze stát, tzn. Pozemkový fond (od 1. 1. 2013 Státní pozemkový úřad), Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a státní podnik Lesy České republiky. Za města a obce a další organizace, které mají na listu vlastnictví pozemky, které jsou zatíženy tzv. blokačním paragrafem z důvodu nedořešených církevních restitucí, uhradí stát církvím částku 59 miliard Kč (se započítáním inflační doložky stát zaplatí církvím za 30 let 96,2 miliardy Kč).

Naše město má na listu vlastnictví především atraktivní pozemky určené územním plánem k výstavbě rodinných domů v Tyršově ulici. Jde o 2 pozemky o výměře téměř 1,8 ha. Město s nimi nemohlo z důvodu církevních restitucí nakládat, zákonem o církevních restitucích bude blokáce zrušena a město s nimi může nakládat.

Město má dále pronajaté od Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových 4 pozemky o celkové výměře 147 m², na něž se vztahují církevní restituce, v areálu základní školy a sportoviště u ní. Vzhledem k tomu, že tyto pozemky jsou částečně zastavěné, neměl by je ÚZSVM církvi vydat, ale bezúplatně převést na město.

Hodně pozemků ve správě Pozemkového fondu a zatížených církevní restitucí je v okolí Kotykovy mlýna a pod „Slivákem“. Podle územního plánu města je zde lokalita určená pro případnou výstavbu sportoviště (koupaliště). Z ní tvoří tyto pozemky 2,6 ha, ale vzhledem k tomu, že sportoviště není veřejně prospěšnou

stavbou, budou tyto pozemky zřejmě vydány církvi.

Další pozemky ve správě Pozemkového fondu zablokované církevními restitucemi jsou podél silnice na Brtev a u sběrného dvora. Ty by měla získat od státu církve, ale neměla by získat pozemky, které jsou v územním plánu určeny k výstavbě přeložky silnic (obchvatu). Ta je dle územního plánu veřejně prospěšnou stavbou a tyto pozemky stát nebude církvi vydávat.

Církve získá od státu také další pozemky určené územním plánem města k výstavbě rodinných domů, např. v Lánech.

Je pravda, že se na místě odstraněné budovy v areálu firmy Deprag bude stavět supermarket?

Tuto informaci jsem ještě neslyšel a na našem městském úřadě nikdo o výstavbě supermarketu nejednal. Dotázal jsem se proto ředitele firmy Deprag CZ ing. Jiřího Kotyšky, který odpověděl, že o supermarketu také neslyšel a že mají zájem tyto prostory zatravnit a z části udělat parkoviště pro zákazníky. Zájem o výstavbu supermarketu měli majitelé pozemků v Prostřední Nové Vsi, kteří oslovili prodejní řetězec, ale neúspěšně. Informovali mě, že zájem by snad měla firma Norma a předali mně kontakt na příslušného pracovníka. Napsal jsem mu, ale nepřišla žádná odpověď.

Jak vysoké má město příjmy z výherních hracích přístrojů a jak je využívá? Četl jsem, že by tyto peníze měly být využity na podporu sportu. Používá je město na sport?

Celkové příjmy města z výherních hracích přístrojů a loterií činily v roce 2011 zhruba 821.000 Kč, v roce 2012 po změně způsobu odvodů 1.800.000 Kč. V rozpočtu města máme pro rok 2013 navrženy příjmy z VHP a loterií celkem 1.765.000 Kč. Ve výdajové stránce

rozpočtu máme na sport a volnočasové aktivity celkem částku 1.579.000, z toho činí příspěvky sportovními organizacím a údržba sportovišť 732.000 Kč, na volný čas dětí a mládeže včetně výstavby dětských hřišť je určeno 575.000 Kč, na ostatní zájmovou činnost 158.000 Kč, na sportoviště u základní školy 50.000 Kč a na tenisovou halu (úroky z úvěru) 64.000 Kč. Nikde není určeno, že bychom tyto prostředky měli použít pouze na podporu sportu, stejně jako nelze říct, že třeba příjmy města z daně z nemovitostí budou určeny na výstavbu a údržbu komunikací a podobně. Rada města musela pouze v minulosti uvést, na co bude použit výtěžek z VHP, přičemž podle zákona ho měla použít na veřejně prospěšné účely. Výtěžek (nikoliv veškeré příjmy z VHP) se pohyboval do 100.000 Kč ročně a použili jsme ho třeba na výstavbu dětských hřišť nebo na vydávání Bělohradských listů. Pro zajímavost příjmy z Bělohradských listů činí ročně zhruba 100.000 Kč a výdaje 250.000 Kč a celkové výdaje na kulturu (včetně kina, knihovny, muzeí, činnosti Městského kulturního střediska, oprav kulturních památek, vydávání Bělohradských listů, atd.), kterou lze považovat za veřejně prospěšný účel, jsou v rozpočtu města na rok 2013 ve výši 2.982.000 Kč a příjmy 616.000 Kč.

Pavel Šubr; foto: Ladislav Stuchlík

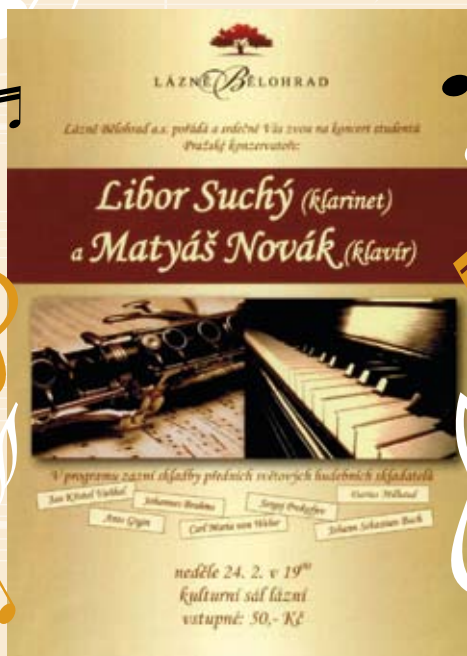
ZM informuje

První zasedání zastupitelstva města v roce 2013 se uskutečnilo **23. ledna v hotelu Grand a.s. Lázně Bělohrad**. Zastupitelé schválili prodej pozemku a rozpočtová opatření č. 6/2012 a č. 1/2013. Poté se zabývali rekonstrukcí a dostavbou fotbalových kabin a názvy veřejných prostranství. V diskusi se jednalo především o opravách komunikací.

Pavel Šubr

LIBOR SUCHÝ

Libor Suchý, student pražské konzervatoře, je skutečně nadějný muzikant, o němž v budoucnu ještě určitě uslyšíme. Má našlápnuto ke slibné kariéře a navzdory tomu, že je teprve čerstvě plnoletý, má již na svém kontě řadu úspěchů, a to dokonce i na poli mezinárodním. Svůj cíl má vcelku jasně vytýčený, tvrdě si za ním jde a v boji o jeho dosažení je opravdu úspěšný.

úplně porovnávat.

Podářilo se mi však dostat i do Prahy, tudíž jsem moc spokojený. Pražská konzervatoř je dle mého názoru asi nejlepší v České republice. Myslím, že je u nás konzervatoří až moc – celkem asi patnáct. Kdyby byly tři, čtyři, úroveň a kvalita by se určitě zvýšily.

Je tedy poměrně mnoho studentů, kteří dostanou šanci studovat na takové specializované škole. Kolik vás je na konzervatoři v ročníku?

V ročníku nás je asi 25, ale to jenom ve třídě. Máme totiž na naší konzervatoři celkem 5 tříd a ty jsou rozděleny podle oborů – na zpěváky, herce, dechaře (ti se dělí na tzv. žesťáře a dřevaře), smyččáře a dirigenty (mezi ně spadají rovněž skladatelé a bubenicí).

Zajímavostí je, že z našeho třetího ročníku je nás pouze sedm, kterým je osmnáct – ostatní šli na konzervatoř až po maturitě. Převážně studují nějakou vysokou školu společně s konzervatoří. Je to určitě obdivuhodná věc, ale já osobně bych touto cestou asi nešel - myslím, že při vysoké škole se naplno věnovat hře na nějaký hudební nástroj asi nelze.

Zmínil jsi tedy, že vás je ve třídě celkem 25. Kolik z toho počtu se vás specializuje přímo na klarinet?

Celkem tři – dva nás vzali rovnou a jednoho na odvolání...

...takže pak máš do budoucna předpoklad poměrně širokého pole uplatnění, protože jako klarinetista jste vzácní...

Asi ano. Nicméně co se obecně hudebních nástrojů týká, je těžké se prosadit. Mě klarinet moc baví a doufám, že budu mít možnost v něm pokračovat. A i kdyby to třeba nevyšlo, rozhodně nebudu studia na konzervatoři litovat a přemýšlet o tom, že jsem třeba ztratil nějaký čas. Myslím si, že je důležité, aby člověk dělal to, co ho baví a ne aby životem jen tak proplouval. Aby měl před sebou nějaký cíl, za kterým si jde a aby ho věci, které dělá, těšily.

Takže jsi zatím šťastný muž, když můžeš dělat to, co tě baví. Co do budoucna – chtěl bys spíš působit v nějakém orchestru nebo se vydat na sólovou dráhu?

Zatím mě baví obojí – hraji jak sólově, tak i v orchestru. Do budoucna bych se chtěl podívat do světa, zkusit nějakou další školu. Rozhodně budu na sobě dále pracovat.

Působíš velmi cílevědomě, opravdu respekt. Cvičíš denně? Popř. jak dlouho?

Ano, snažím se hrát denně. Pokud mám čas, tak třeba 4 – 5 hodin, ale je to různé. Samozřejmě pokud se musím něco nového naučit, cvičím déle, např. pro nastudování nové skladby je to těch 5 hodin. Jakkmile již mám něco naučené, pro udržovací režim by stačila hodina, dvě. Ale chci na sobě makat a pořád se zlepšovat, takže hranici 3 – 4 hodin se snažím dávat skoro každý den.

Nicméně je to těžké, protože skoro od rána do večera jsem ve škole a tam, paradoxně, není moc cvičit kde.

Nicméně přes tvou vytíženost, co se školy týká, jsi zmiňoval, že působíš i v orchestru a hraješ i sólově.

Působím v orchestru na naší pražské konzervatoři a dělám i repertoár na sólovou dráhu, plus hraju tzv. „komořinu“ (v komorních souborech) - v kvintetu, v triu. S kolegy máme trio klarinet – violoncello - klavír a další trio housle - klarinet – klavír. S tímto triem jsme se zúčastnili a vyhráli též pár soutěží, např. soutěž Concertino Praga loni.

Když se nad tím zamýšlím, tato komořina, chamber music, mě možná

Libore, jako první je nasnadě otázka, jak ses k hraní na hudební nástroj, v tvém případě klarinet, dostal?

Prvním impulsem zřejmě byla moje maminka, která studovala hudbu (hraje na housle) a učila a učí na umělecké škole. Již jako dítě mě chtěla tzv. „dát“ do nějakého kroužku, abych se naučil hrát na hudební nástroj. Prvním pokusem byly housle, ale jelikož jsem zřejmě neměl dost trpělivosti, která je pro začátky s houslemi potřeba, již ve školce maminka svoje přesvědčení přehodnotila a místo houslí jsem se začal učit na flétničku.

Na flétničku jsem začínal cca ve třech nebo čtyřech letech, později, kolem osmi let, jsem začal hrát na F klarinet, což je takový menší klarinet.

Koho napadla právě ona volba klarinetu?

Klarinet logicky navázal na hraní na flétničku, nadto hru učil – a dosud učí – pan učitel František Uhlík, mamččin kolega ze ZUŠ. Klarinet se mamce i mně líbil. Jak jsem již řekl, cca od osmi let jsem hrál na F klarinet a asi o rok později jsem přešel na normální, tzv. B klarinet. Hraní mě opravdu chytlo a již asi od šesté třídy na základce jsem začal mimo jiné chodit na konzultace k panu doktoru Polákoví, u kterého v současné době studuji.

Již od základky jsi tedy, předpokládám, dojížděl na konzultace do Prahy. Takže věděl jsi už jako „dítě školou povinné“, že v hraní na klarinet by mohla být tvoje budoucnost?

Měl jsem celkem jasno už od, myslím, šesté třídy. Opravdu nevím, proč jsem se tak rozhodl, ale to přesvědčení ve mně bylo a je. Prostě jsem chtěl.

A co nějaká krize, která potkává řadu odhodlaných. Nebyla?

Krize snad byla možná trošku, když jsem byl malý, ale nic zásadního, hraní mě vždycky bavilo.

Zřejmě proto, že jsi už od malička měl před sebou cíl...

Asi ano. Dal jsem si relativně vysoký cíl, a to studium v Praze. Po základní škole jsem nejprve zkoušel přijímací zkoušky na konzervatoř v Pardubicích. Tam jsem se dostal a byl jsem za to samozřejmě rád, nicméně přijímací zkoušky do Pardubic a do Prahy se nedají co do náročnosti

baví o něco více než sólové hraní. Člověk tam vlastně není sám – komunikuje s ostatními spoluhráči, vzájemně si předáváme info a poznatky, snáze přijdete na to, jak skladbu správně pojमत...

Máš tedy velmi široký záběr. Nejvíce tě evidentně baví ona komořina - hrajete s kolegy klasiku, nebo se používáte i do nějakých experimentů?

Děláme víceméně všechno. Pro ta tria je nejvíc repertoáru z 20. století. Ale jak s kolegy, tak též sám se nebráním hraní nových skladeb – naopak. Někdy se mi dostanou do ruky skladby od mých spolužáků a kolegů, a ty pak hraji velmi rád.

Hraní na hudební nástroj by mohla být pro studenta i příležitost, jak si přivydělat. Dá se vůbec při tak náročné škole a s klarinetem nějaká brigáda „podniknout“, např. v kavárnách, barech?

Při studiu to lze - já si např. vydělávám koncerty a natáčením. Ale vyloženě v barech jsem nikdy nehrál. Ono vůbec v Praze je málo barů a kaváren, kde by se dal hrát jazz, swing, blues – prostě klasika. Nicméně párkrát jsem hrál na ulici, to byla zajímavá zkušenost a poměrně dost jsem si vydělal, zejména turisté jsou štědrí.

A ony koncerty a natáčení ti zprostředkovává škola nebo se musíš snažit sám?

Škola bohužel ne, musím sám. Ozývají se mi známí, pokud něco potřebují nahrát, pokud se koná nějaký koncert, zda bych neměl zájem účinkovat... Účinkování na mnoha koncertech mně zajišťuje kamarád Rošťa Tvrdlík, taktéž Český rozhlas nabízí dost koncertů. Díky zprostředkování Českého rozhlasu jsme s triem byli např. v Lucembursku.

Účast na koncertech, soutěžích a vůbec veřejné vystupování je pro muzikanta fajn

a potřebné – člověk zde získá mnoho nových kontaktů, seznámí se se zajímavými lidmi, poslechnou si ho, můžete si zde „získat jméno“.

Zmínil jsi soutěže. Takže když bys to rekapituloval, jakých soutěží ses zúčastnil? V Lucembursku s triem...

Ne, tam jsme jenom hráli...

Ale na základě toho, že jste předtím vyhráli soutěž...

Ano, ta soutěž se jmenuje Concertino Praga. Poprvé jsem se jí účastnil ve 14 letech, v oboru klarinet, trubka, hoboj, fagot a flétna. V národním kole se mi podařilo vyhrát první místo, díky čemuž jsem postoupil do mezinárodního kola, ve kterém jsem byl třetí. V sedmnácti jsem se pak této soutěže účastnil znovu, a to právě se zmiňovaným triem. V národním kole jsme byli druhí a v mezinárodním kole taktéž. Trošku škodolibě nás potěšilo, že ti, kteří v národním kole skončili na prvním místě, se v mezinárodním kole vůbec neumístili.

Mezinárodní kolo této soutěže probíhá zcela objektivně. Porota hodnotí na základě nahrávek, které účastníci předem natáčejí. Porota tak skutečně hodnotí pouze na základě výkonu, přičemž vůbec netuší, o koho jde – to se mi líbí.

Dle všeho už máš odehranou pěknou řádku taktů a na kontě spoustu veřejného účinkování. Máš před posluchači trému nebo už sis zvykl?

Víceméně už trému nemám. Nebudu tvrdit, že vůbec ne, ale obvykle jsem v pohodě.

A co tzv. „okno“, kdy si člověk opravdu nemůže vzpomenout, jak jen to bylo v partituru napsané? Stává se ti někdy?

Občas jsem se zasil, to se stává...

Co potom? Improvizuješ?

Člověk se z toho musí nějak dostat. Prostě vymyslet, jak z toho ven. Naštěstí se mi vždycky podařilo vrátit ze zpátky „do hry“.

Odběhli jsme od těch soutěží, skromně jsi nezmínil účast na mnoha dalších! Pochlub se tedy, prosím.

Mojí poslední soutěží byla soutěž konzervatoří, tam jsem získal první místo a titul absolutního vítěze. Účastnil jsem se také soutěží v Itálii – v Brenu a Bari. Odtamtud mám druhá místa. Umístil jsem se i na soutěžích v ČR.

Zmíňuješ to jen tak mimochodem...

Dosud největší radost mám z té soutěže konzervatoří, protože na ní jsem kromě sebe reprezentoval i svého profesora, u kterého nyní studuji. Nadto je pro mě tato soutěž výjimečná, protože jednak přímo žádná jiná, vysloveně pro klarinetisty, v ČR není a jednak se tato soutěž koná pouze jednou za dva roky...

Této soutěže se účastní všichni ve své oboru, kteří studují na konzervatořích?

Z našeho oboru škola vybírala dva klarinetisty. V tomto ročníku soutěže uspěl i můj kolega, který spolu se mnou vyhrál první místo. Nadto náš profesor získal i cenu za nejlepšího profesora, takže úspěch to byl opravdu obrovský.

Konzervatoř je škola výběrová – mnoho lidí proto nemá představu, jakým způsobem vůbec výuka probíhá.

Dle mého názoru je na konzervatoři málo takového typického učení. Nemáme klasické předměty, pouze češtinu, angličtinu, občanku. Jinak celé studium je zaměřeno na předměty z oboru hudby – harmonie, formy, dějiny hudby, sbor. Mimo klarinet studuji též klavír a bicí.

Konzervatoř se dá studovat šest let. Po čtyřech letech následuje maturita, po níž se člověk může rozhodnout, zda bude na konzervatoři po následující dva roky pokračovat (po úspěšném absolutoriu získá titul DiS.) a bude moci učit např. na uměleckých školách, nebo se rozhodne pro studium na některé vysoké škole, AMU, JAMU apod.

Já osobně bych rád studium na konzervatoři ukončil právě po čtyřech letech, tedy příští rok po maturitě, a zkusil navázat nějakým dalším vzděláváním, protože myslím, že v 19 letech je to ideální věk pro to, aby se člověk rozhodl, co dál a hlavně načerpal nové zkušenosti.

Předpokládám, že tebe bude po maturitě lákat nějaké zahraniční studium...

Možná... Nedávno jsem byl na stáži v Londýně, na pozvání. Měl jsem možnost bydlet přímo v kampusu školy – seznámil jsem se se studenty, poznal jsem, jak to v této škole chodí. Byla to skvělá zkušenost.

Zatím nejsem definitivně rozhodnutý, ale zřejmě bych to rád po maturitě zkusil právě do Londýna či Paříže. A i kdyby to nevyšlo, za pokus člověk nic nedá...

Ona stáž v Londýně – dostal ses tam na základě nějakého doporučení od školy nebo z vlastní iniciativy?

Zařídil jsem si to sám. Na tuto stáž jsem dostal stipendium z fondu vzdělávání od ministerstva, které mi toto stipendium přidělilo na základě mého životopisu.

Na závěr malá exkurze do tvého soukromí. Jakou hudbu posloucháš rád? A máš vůbec potřebu se ve volném čase obklopot hudbou?

Poslouchám hlavně swing a jazz, dokonce chodím swing tancovat, ten mě opravdu baví. Striktně se ale vůči žádnému žánru nevymezuji – poslouchám klasiku, electro swing... prostě cokoliv, co se mi líbí.

Ne, že bych hudbu bytostně potřeboval, ale např. v metru, v autobuse atd. se člověk potřebuje od okolního světa odizolovat, takže sluchátka v této chvíli nasazuji.

Bělohradské listy ti, Libore, velmi děkují za rozhovor a žádají předběžné udělení souhlasu a práva na první, exkluzivní interview s tebou, jakožto úspěšným absolventem světové hudební školy a skvělým a celosvětově známým muzikantem!

Iva Plecháčová, foto: Alena Fléglová

KDO NEVYSTAVUJE, JAKO BY NEBYL

I v našem kraji se v minulosti hojně vystavovalo. Na jedné straně bylo třeba předvést, co je nového a co se na trhu nabízí, na druhé straně to byla snaha ukázat, jací jsme pašáci, jak jdeme s dobou, a v počátcích taky trochu natruc německému živilu ukázat, co Češi dovedou.

Všechno to rozdmýchala Jubilejní zemská výstava v Praze v roce 1891. Hospodářská a společenská výstava byla uspořádána na oslavu jubilea první průmyslové výstavy v Praze konané v roce 1781. Původně byla naplánována jako všeobecná zemská, avšak pro bojkot německých podnikatelů v Čechách se stala přehlídkou rozvoje a vyspělosti českého průmyslu a podnikavosti.

Každý chtěl pořádat výstavu a města se předháněla, kdo bude lepší. Z počátku se Bělohradští účastnili výstav v okolí a až později si zorganizovali v Bělohradě výstavu vlastní.

Výstava květin a výrobků souvisejících

Konala se v Nové Pace v roce 1906 od 21. června do 5. srpna. Uspořádal ji novopacký Okrašlovací spolek v prostorách nové školní budovy a na sousedních pozemcích, pod protektorátem „slavného okresního zastupitelstva v Nové Pace a v Hořicích“. Čestným předsedou výstavního výboru byl JUDr. Bohumil Pecka, c. k. okresní hejtmán v Nové Pace. Výbor měl řadu členů a osm odborů. Například odbor instalační, průmyslový, výšivkový nebo zábavní. Mezi příznivci výstavy byli i Bělohradští. Byla uspořádána bohatá tombola, běžely doprovodné, dnes bychom řekli předváděcí, programy. Byl vydán katalog výstavy.

V katalogu se dočteme, že ve školním roce 1905/6 proběhly v novopackém okrese Stromové slavnosti, na kterých bylo vysazeno 660 stromů a keřů. Neaktivněji se chovali na Bukovině, kde jich vysadili na 200. Z našeho regionu se zúčastnila jen Horní Nová Ves. Bělohrad bohužel nic. Jak je poznamenáno v katalogu: „...tak aby o každém koutku drahé naší vlasti platiti mohla slova národní hymny naší:

*V sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled!“*

Vraťme se však k výstavě. Vystavovatelé byli rozdělení do devíti skupin. Ve skupině zahradníků bylo šest vystavovatelů, především se jednalo o zahradnické podniky a obchody. Okrašlovací spolky byly čtyři. Hodně bylo soukromých vystavovatelů květin, celkem 22. Mezi nimi se blýskli i Bělohradští. Ředitel školy Alois Hoch s různými druhy květin, Václav Malý a zámecké zahradnictví hr. Merwelda předvedlo květinové koberec a tropické rostliny.

Novopacko je kraj bohatý na minerály a nerosty, není tedy divu, že do výstavy byla zařazena i tato oblast s devíti vystavovateli. Výstavní výšivky zhotovilo 37 paní a slečen. Mimo to Josef Braun, vlásenkář z Nové Paky, vystavil umělé květiny z vlasů.

Nejvíce exponátů bylo v kategorii průmyslový odbor. Toho se zúčastnilo na sedmdesát vystavovatelů. Bohužel Bělohrad tu byl reprezentován pouze klempířem panem Petrem.

Velké bylo zastoupení zdejších škol, celkem osmnáct, plus c. k. odborná škola keramická v Bechyni, umělecké zámečnictví Hradec Králové a košíkářská škola z Mělníku.

Téměř polovinu katalogu zaplnily reklamy různých firem. Tady bylo již Bělohradáků víc a byla zde i řada velmi zajímavých inzerátů. Například: „Čajtůma“ speciální závod importérský nabízel tonkinské bambusové hůlky, Josef Fišera květinový likér či zubní technik František Fišar, který inzeroval umělé zuby dle všech nejnovějších vynálezů z kovu a kaučuku.

Výstavy bělohradské

Než se v Bělohradě uskutečnil podobně velký podnik jako v Pace, proběhla řada menších, ale možná pro místní neméně významných výstavních akcí. Ještě za Rakouska v roce 1905 to byla výstava umělecká. Své kolekce obrazů předvedli malíři tak zvučných jmen, že pokud by se dnes taková výstava konala, musela by se pojistit na miliónové částky. Ludvík Kuba, Alois Kalvoda, Václav Březina jsou jména, kterými by se ráda pochlubila nejedna soudobá galerie.

Určitě zajímavá byla v roce 1906 podzimní výstava chryzantém v sále Lázeňského hotelu. Sem byla navezena hlína a do připravených záhonů nasázeny květiny a keře. Cestičky vysypané pískem lemovalo zábradlíčko z březových tyčí. Jak bylo zajištěno, aby voda neprosákla do podlah, zůstává záhadou.

Další menší prezentace proběhly v letech 1923 a 1926 jako přehlídka prací učňů, dělníků a mistrů nejrůznějších oborů.

První „velká“ **Výstava průmyslových, obchodních a živnostenských výrobků** v Lázních Bělohradě se konala od 20. července do 3. srpna 1930. V neděli v 9 hodin dopoledne proslovil na schodišti školy předseda výstavního výboru Jan Crha, taktéž ředitel školy, zahajovací řeč. Za město učinil projev starosta Josef Pech. Po nich následovala plejáda dalších řečníků. Přednesli pozdravy, pěli chválu, vyzvedali národní cítění a i jinak moudře hovořili. Město zářilo, vyzdobeno četnými prapory, všude vládl radostný ruch a šum.

Jednatel výstavy Jiří Vinčálek mimo jiné napsal: „Tato výstava má místním i cizím návštěvníkům znázornit, co se všechno ve zdejší kraji vyrábí a prodává. Má dokázati, že zdejší výrobci chtějí kráčet s duchem pokroku s kraji zdatnějšími, závodíce s nimi ušlechtilé dobrým výrobkem.“

Z katalogu výstavy se dále dozvídáme, že výbor měl 24 členů a nebyla v něm ani jedna žena.

Výstava byla nainstalována ve školní budově, na jejím dvoře a v sokolovně. Byla rozdělena do osmi skupin - průmysl dřevní, kovový, textilní, stavební, potravinářský, dále zde byly skupiny různých živností, umění a kultury a výstava prací učňů a mladých pomocníků. Celkem 103 vystavovatelů, plus práce učňů.

Mnohdy šlo o v Bělohradě dnes zapomenutá nebo neprovozovaná řemesla. Mezi nimi některá velmi originální, například expozice houslí samouka Františka Koláře. O něm tehdy napsal v Bělohradských listech Václav Pech: „V koutku má ve skříňce vystaveny housle vlastní výroby p. František Kolář z Brtve. Tak skromně jak skromný je sám. A přece je Kolář výrobcem houslí, které jdou světem a na koncertních jevištích hrají na nich umělci zvučného jména. Škoda nastokrát, že jeho příslovečná skromnost nedovolila mu, aby vyšel ven ze své chaloupky pod Kamennou Hůrou a nevytvořil závod svého jména, který by byl chloubou našeho českého průmyslu.“

Zajímavé exponáty vystavoval například Josef Pech z Prostřední Nové Vsi, který vyráběl dřevěné koloběžky, lyže a sánky. Hodně slavný byl závod Naxospol – smírkové závody, či strojní kovářství Josefa Václavíka se zemědělskými stroji.

Na výstavě byla udělena řada ocenění. V Památníku K. V. Raise se dochovalo vyznamenání stříbrnou medailí pro bednáře Josefa Johna. Ten mimo jiné vystavoval svou ruční pračku na prádlo, pokrokovou to technologii.

Další významný počín proběhl v roce 1935. Byla to vskutku reprezentativní akce s názvem **Jubilejní výstava vědy, umění a písemnictví**, tentokrát zaměřená na výdobytky ducha. Vzhledem k tomu, že v té době byl Bělohrad docela význačnou přírodovědeckou a uměleckou lokalitou, podařilo se na výstavě shromáždit velmi zajímavé exponáty od velevýznamných osobností.

Ve vědecké přírodovědné sekci byli např. PhDr. František Bayer, univ. prof. MUDr. Antonín Frič, prof. RNDr. Cyril Purkyně a téměř čtyřicet dalších významných vědců. Bylo tu Fričovo muzeum, Hlaváčovo přírodovědné muzeum a zázemí mnoha nadšenců a amatérských odborníků.

Oddělení historie vedla PhMr. Marie Hrnčířová, která navázala na své předchůdce Aloise Hocha a Václava Vlacha, spoluzakladatele Fričova muzea.

Velmi zajímavá byla sekce umělecká. Obrazy například od Václava Březiny, Bohuslava Dvořáka, Karla Dlaboly, Aloise Kalvody, Františka Kavána, Karla Libschera, Otakara Zeminy a hlavně Julia Mařáka, profesora a prvního rektora Akademie výtvarných umění, přitáhly velké množství návštěvníků. V oddělení hudby byl duchovní odkaz neméně okázalý. Hudební skladatel Karel Moor zasedal ve výstavním výboru. Mezi vynikající hudebníky se řadili například Bohuslav Beneš, František Lopatář, Václav Doubravský a další. Bohatě byla zastoupena literatura. V čele oddělení stál K. V. Rais, dále tu byli zastoupeni Leontina Mašínová, Magda Bílá, Josef Kožíšek, Emil Vachek a jiní.

Tolik zvučných jmen, takové vzepětí a představení intelektu. Bělohrad byl skutečně na vrcholu. A výstavnická činnost to potvrzovala.

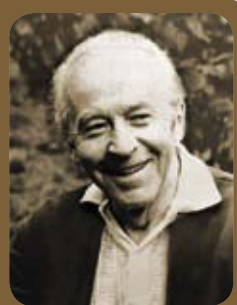
Bohužel, blížila se válka, nikdo nepředpokládal, že bude všechno přeoráno. V hlavách organizátorů zrály myšlenky na další výstavy, ty se však uskutečnily až po válce. Ve změně době a po roce 1948 i v úplně jiné politické situaci.

Ladislav Stuchlík, foto archiv

JE TOMU STO LET, KDY SE V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ NARODIL VÝZNAMNÝ ARCHITEKT MILOŠ NÁVESNÍK

Nedávno nás příjemně překvapil starosta města Lázně Bělohrad pan Ing. Pavel Šubr, který se zajímá o významné rodáky města. Dozvěděl se, že právě uplynulo sto let od narození našeho otce v Lázních Bělohradě. Proto se na nás obrátil se žádostí o bližší informace z jeho života.

Ing. arch. Miloš Návesník se narodil před sto lety - dne 13. 11. 1912 v Lázních Bělohradě rodičům Josefovi a Marii Návesníkovým. Oba otcovi rodiče pocházeli z rolnických rodin v nedalekém Libštátě. Náš dědeček Josef byl z mnoha dětí, a proto

opustil rodný grunt a nastoupil službu u Státních drah. V souvislosti s touto službou se jeho rodina mnohokrát stěhovala - většinou v regionu blízkém Lázním Bělohradu. V době, kdy se narodil náš otec, žila rodina přímo v Lázních Bělohradě v domě číslo 80. Do nedalekého Libštátu jezdil náš tatínek často za svými prarodiči a také za dalšími příbuznými v okolí Lázní Bělohradu a Nové Paky. Proto měl náš otec tento kraj celý život velmi rád a rád se tam vracel. Studium na reálce v Hradci Králové ukončil maturitou, a protože ho zajímaly výtvarné a technické předměty, rozhodl se pro studium Vysoké školy architektury a pozemního stavitelství v Praze, kterou ukončil státní zkouškou v roce 1937. Po vojenské službě pak pracoval čtyři roky v atelieru architektů Rejchlových v Hradci Králové. Pak byl dva roky až do konce války totálně nasazen v Berlíně v projektové kanceláři firmy Siemens, zaměřené na projektování elektráren. V té době jeho rodiče žili v Ostroměři, kdy byl náš dědeček přednostou železniční stanice. Tam se otec seznámil s naší maminkou – Věrou Erbenovou, se kterou se oženil. Po návratu z Berlína našel nové půso-

Největší pardubické sídliště Polabiny na pravém břehu Labe

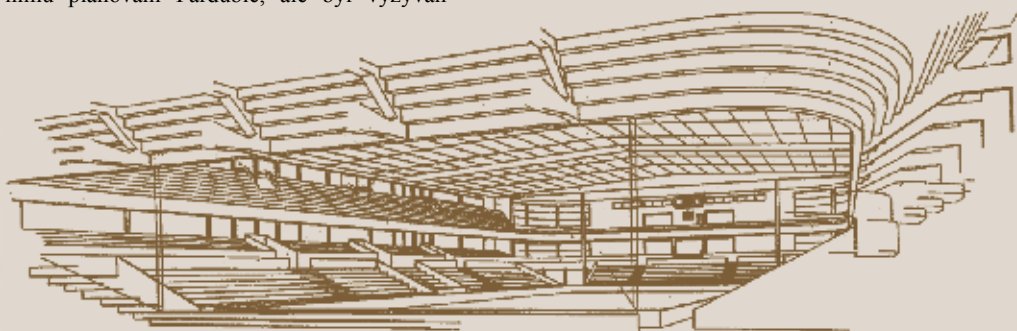
Svatební fotografie s maminkou – Věrou Erbenovou

biště v Pardubicích, kde byl nejprve zaměstnán ve stavebním úřadu a od r. 1950 do r. 1981 tam pracoval ve Stavoprojektu.

Po studiích projektoval samostatné objekty – hlavně rodinné a činžovní domy. Podílel se na řešení některých partií sídliště Dukla v Pardubicích, včetně návrhu některých domů. V r. 1956 byl hlavním projektantem sídliště Višňovka v Pardubicích. Navrhl řadu administrativních budov, školy, hotely aj. Některé objekty vedl až k realizaci, např. zimní stadion v Pardubicích v r. 1956. Některé budovy a části urbanistických plánů na základě jeho studií detailně propracovali a k realizaci dovedli jeho spolupracovníci. Otec se věnoval v průběhu života i mnoha architektonickým soutěžím, a to buď jako soutěžící, nebo tvůrce soutěžních podmínek, nebo jako účastník soutěžní poroty.

Hlavní a nejvýznamnější jeho činností bylo územní plánování, v němž byl uznávaným odborníkem. Nevěnoval se pouze územnímu plánování Pardubic, ale byl vyzván

mnohými institucemi k poradenství při řešení urbanistických problémů i v jiných lokalitách republiky (byl např. členem sboru expertů při Ministerstvu výstavby a techniky v Praze). Spolupracoval s projektovým ústavem Terplán v Praze, s Českým vysokým učením technickým, se Státním ústavem dopravního projektování a s dalšími. Otec byl oceněn řadou cen a vyznamenání – z nich nejvýznamnější jsou: Krajská cena architekta Josefa Gočára (r. 1968), Vyznamenání za vynikající práci (od prezidenta republiky v r. 1969), Cena architekta Josefa Havlíčka (od Svazu architektů ČSR a Českého fondu výtvarných umělců v r. 1976) a Ocenění za celoživotní architektonickou tvorbu a práci ve Svazu architektů ČSR (r. 1982). Sám vedl v pardubickém Stavoprojektu velký projekční atelier s celou řadou velmi nadaných spolupracovníků. Velmi rád sledoval růst mladých architektů a staral se o to, aby dostali svo-

Zimní stadion v Pardubicích – pohled do interiéru

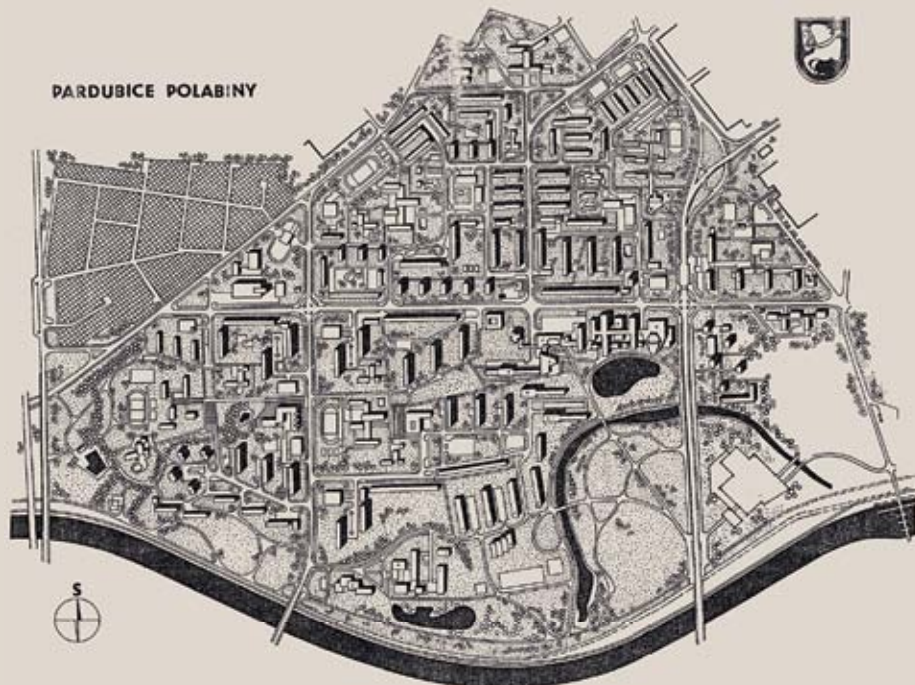
Zimní stadion v Pardubicích – pohled od západu

ji šanci. Známy pardubický architekt Lubomír Driml, který v atelieru našeho otce začínal po studiích, o něm řekl: „Architekt Návesník dával po léta Pardubicím tvář. Být jeho pomocníkem byla pro mladého architekta velká škola a kus životního štěstí.“

Především se však věnoval územnímu plánování Pardubic. Od r. 1956 do r. 1959 zpracovával Směrný územní plán Pardubic s kolektivem spolupracovníků. V témže roku ukončil zpracování Podrobného územního plánu největšího pardubického sídliště Polabiny. Později se věnoval podrobnějšímu územnímu plánu centra města. Rychlý rozvoj města a rostoucí požadavky na hloubku zpracování územních plánů (nové zákony a předpisy) vyvolaly nutnost Směrný územní plán revidovat. Tento nový Směrný územní plán ukončil otec v r. 1969. V letech 1979 až 1981 pracoval na Územním plánu sídelního útvaru Pardubic. Architekt Miloš Návesník až do konce svého tvůrčího období pracoval v Pardubicích, kde zemřel dne 17. 8. 1991 v nedožitých 79 letech.

Miloš a Eva Návesníkovi,

foto: archiv rodiny

Perspektivní stav rozvoje Pardubic do r. 1980 – Směrný územní plán (arch. M. Návesník)

International art gallery.org

byla založena v České republice v druhé polovině roku 2008 v malém městečku Lázních Bělhradě, nedaleko největších českých hor Krkonoš.

International art gallery.org je Galerie umění – databáze uměleckých směrů, která

má kulturní, vzdělávací a poučný charakter, s možností rovných podmínek prezentace autorů, bez rozdílů národností, jazyka a ekonomiky země, ze které pocházejí. Smyslem této galerie je soustředit se na celkový rozvoj umění tak jak ho známe, ale zároveň dát příležitost i zcela novým směrům, které pomohou tento svět umění rozšířit a obohatit. Můžete tu najít nejrůznější umělce z celého světa, kteří zde prezentují svá díla a nejrůznější výtvořky, které je člověk vůbec schopný vymyslet a nějakým způsobem ztvárnit.

Naším hlavním cílem je umožnit všem lidem snadný přístup k umění z celého světa, a to jednoduchou a přehlednou formou.

Umělcům chceme vytvořit ty nejlepší podmínky pro prezentaci svých děl a umožnit jim překonat bariéry vzdálenosti a času.

Vizí do budoucna je vytvořit nejrozsáhlejší internetovou galerii umění, která bude v součinnosti s kamennou galerií na zámku Sloupno – nedaleko Hradce Králové, podporovat umělce ze všech kontinentů a těm nejlepším dát příležitost prezentovat se na tuzemských,

nebo mezinárodních výstavách a aukcích. Nechceme zapomenout ani na podporu různých nadací pro nemocné, chudé a osamocené.

www.internationalartgallery.org

NOC KOSTELŮ

Vás zve na

24. května 2013

do komorního prostředí kostela sv. JIŘÍ v HRÁDELCI.

Přijďte si vyslechnout mnoho zajímavého, zaposlouchat se do hudby a zpěvu, vychutnat tajuplnou krásu májové noci v kostelíku pod sopkou!

Antonie Vanišová

MOJE PRÁCE – MOJE ŽIVOTNÍ CESTA

Akad. malířka a sochařka Jitka Růžičková

Můžeme ji potkávat v Bělohradě na procházce s velkým černým psem. Je to jeden z mnoha dnů, kdy zavítá do svého druhého domova, aby nejen odpočívala, ale také stejně jako v Praze i zde pracovala. Životní cesta Jitky Růžičkové vede mezi sklem a bílým porcelánem. Cesta bez velkých zvrátů, gest, cesta citlivá, ale vedoucí k jasnému cíli.

Její maminka Zdena Kolbeová - Mašková prožila své dětství a mládí v našem „Japonsku“. Jitka se narodila v Hořicích v Podkrkonoší, ale záhy se s rodiči přestěhovali do Jaroměře. Otec, podplukovník armády, pracoval jako chemik, maminka byla učitelkou chemie a biologie. Zemřela v poměrně mladém věku, ve svých 48 letech.

Jitko, jak vzpomínáte na své dětství?

Přesto, že jsme žili v Jaroměři, téměř každý víkend a celé prázdniny jsem se svým bratrem Vladimírem trávila v Bělohradě u svých tet – paní Marie Polákové a Marty Knapové. Ta byla velice známou bělohradskou osobností především jako oddaná Sokolka, organizátorka místních zábavných akcí, jako např. tzv. „babince“ apod. Za mlada byla členkou místního ochotnického divadelního spolku. Také v té době žila ještě moje babička a dědeček – Marie a Alfons Kolbeovi. Prožila jsem zde nejkrásnější léta, s kamarádkami jsme chodily hrát tenis, koupat se na Pardoubek, pořádaly jsme různé tajuplné výpravy. Tehdy se ještě v Bažantnici konaly taneční zábavy a to vše ve mně zanechalo trvalý vztah k Bělohradu.

Kdy jste se rozhodla věnovat se výtvarnictví?

Sklářství jsem se začala věnovat už na střední škole, kdy jsem byla přijata na studium technologie skla v Železném Brodě. Brzy jsem ale poznala, že chci jít jinou cestou. Protože mě bavilo a docela šlo modelování a kreslení, rozhodla jsem se pro studium na Vysoké škole Umělecko průmyslové v Praze ke studiu sklářského výtvarnictví u světově známé osobnosti prof. Stanislava Libenského. Ten mi dal ohromný základ pro moje další profesní zaměření.

Čím jste se zabývala po dokončení studia?

Po dokončení studia jsem se několik let věnovala skleněné foukané plastice, kde jsem využívala vlastnosti přejímaného skla a jeho barevných průsvitů. Tvary vycházely z přírodních motivů různých lastur a sasenek a některé jsem také prosvětlovala tvarovanými neonovými trubnicemi, nebo pracovala s neonovými trubnicemi jako samostatným objektem. To už byl rok 1990, mohla jsem vystavovat v zahraničí, kde jsem se svými plastikami zastoupena v řadě soukromých sbírek.

Mezitím jste se ale provdala, založila rodinu, jak se to dalo všechno zvládnout?

S manželem (akad. arch. Petr Růžička) jsme se seznámili ještě za studií, jsme spolu už 30 let. Narodila se nám dcera Eva a po několika letech syn Tadeáš. Vystavování a s tím spojené cestování jsem na několik let přerušila a věnovala jsem se hlavně rodině. Pracovala jsem s méně finančně a provozně náročnými materiály jako je cihlářská hlína a posléze porcelán. Když jsem se znovu začala vracet ke své práci, uplynulo několik let, svět okolo se změnil, více chaosu, křiklavých barev, hluku... V té době se změnil i můj přístup k tvarování. Tvary a barvy jsem zjemnila, uklidnila, ztlížila. Dnes se především věnuji autorské-

mu designu skla a porcelánu. Pod svojí značkou „KOLBE“ vytvářím limitované originální soubory nápojového skla a porcelánu, ve kterých kladu důraz hlavně na tvar a případný dekor slouží jako struktura, podtrhující a zdůrazňující konkrétní tvar.

Také navrhují design pro průmyslovou výrobu – např. před rokem dokončený soubor porcelánového nádobí „Skarabeus“, navržený pro firmu Moritz Zdekauer.

Kde můžeme vidět vaše vystavená díla?

Zde, v Čechách, moje autorská díla mají své trvalé místo především v designové galerii Kubista, v Domě u Černé Matky Boží v Praze a také poměrně brzy 2. 8. 2013 by měla být zahájena výstava mého skla a designu zde, v Lázních Bělohradě, v Památníku K. V. Raise.

Na Bělohrad nezapomínáte...

Bělohrad je můj druhý domov, bývám zde poměrně často. V domečku, ve kterém bydlela babička s dědou Kolbeovi, mám ateliér, ve kterém se věnuji hlavně práci s porcelánem. Druhý ateliér mám v Praze, kde pracuji na návrzích a věnuji se práci na sádrových formách pro velké vázy.

Jitko, přeji vám mnoho úspěchů a sil k vaší další práci. Děkuji vám za milý rozhovor a za to, že jsme se mohli alespoň prostřednictvím Bělohradských listů seznámit s vaší tvorbou. I v osobním životě vám přeji štěstí a spokojenost, aby i nadále byl Bělohrad pro vás a vaši rodinu laskavým zázemím.

Hana Friedrichová, foto: archiv Jitky Růžičkové

MÍSTNÍ NÁZVY VÝCHODNÍ ČÁSTI HORNÍ NOVÉ VSI, JAK SE ZRODILY A PŘÍBĚHY K NIM SE VÁŽÍCÍ

Malá a Velká Nebesa

Kdysi **Na Nebi**, v současnosti **Malá a Velká Nebesa**

Tak byly a v současnosti jsou nazývány nejvýše položené hornoveské pozemky nacházející se při okraji Hůry a na samých hranicích s Brtví. Právě tam před léty stála dávno již zaniklá a za mého mládí již zdevastovaná Dusíkova chata. Pamatuji se na pocit stísněnosti, který ve mně, tehdy malém klukovi, svým stavem vyvolávala a dobře pamatuji i na nepřehlédnutelný, barvou namalovaný a mnoho vypovídající nápis na jejím průčelí: „**ŽEHNEJ PANE DOMU TOMU POSTAVIL JSEM NEVÍM KOMU**“.

Od ní k jihu se mírný svah nazývá **Malá Nebesa**, naopak k západu prudce se svažující a dnes již náletem zarostlý svah nese název **Velká Nebesa**. Je to svah, který dříve zvláště pro děti a v zimě nabýval neobyčejného významu. To proto, že je to stráž studená, od jihu krytá lesem, kde se dlouho drží sníh, a lyžovat tam bylo možno dlouho až k jaru.

Mústek na Velkých Nebesích

Když někdo z nás kluků sjel Malá Nebesa, tu jižní stráž pod Dusíkovou chatou, už byl tak trochu lyžař. Kdo ale sjel Velká Nebesa, západní prudký svah, tak ten byl už hodně dobrý lyžař, který mohl závodit i na populárním Hahnenkammu.

Tady na Velkých Nebesích byl kdysi dávno skokanský mústek. Postavili ho sokolové z dřevěných kulánků a matně si pamatuji na jeho rozlámané zbytky. Prý se na něm skákalo ke dvaceti metrům a nejlepším skokanem byl Jindra Lacina z nedaleké hájenky, který jako jediný měl opravdové skočky. Později se stal katolickým farárem v Miletině a na Pecce.

Není divu.

Lacina měl osobitý skokanský styl: při nájezdu před sebou sepnul ruce, jako když se modlí.

Malá Drážka - Na Drážkách

Na východním okraji Horní Nové Vsi, tam mezi domy čp. 79 a čp. 81, vychází od vsi směrem k bývalému kravínu a dále do polí starobylá, kdysi významná a frekventovaná cesta. Jmenována byla **Malou Drážkou** na rozdíl od Velkých Drah na západní straně vsi. Hned od vsi probíhala po hrázi Malého Křančilovského rybníka, který se k severu rozléval a právě vyvýšenina této cesty nad okolním terénem ještě dnes bývalou rybníční hráz připomíná. Od hráze k jihu se pak rozléval o mnoho větší – Velký Křančilovský rybník. Oba rybníky pojmenování získaly po některém ze sedláků rodu Křančilů z H. N. Vsi dnešního čp. 17, který byl držitelem vůbec největší rozlohy hornoveských pozemků za války třicetileté a nedlouho po ní.

Cesta to byla jistě významná, neboť u Javorky navazovala na cestu z Bělohradu podél vody do D. Javoří a Uhlířů a od zmíněné hráze pak vedla na Bukovinu či do Brtve. Na její význam a frekventovanost poukazuje i ta skutečnost, že stálo za to, aby v domě současného čp. 78 za zmíněné války a ještě dlouho po ní byla krčma provozovaná sedlákem Petrem Šafránkem a po něm jeho potomky.

Polím na východ od vsi, které jsou na obě strany podél této cesty, se po ní říká **Na Drážkách** a tomuto místu dominující pahorek, který cesta úvozem překonává, nese pojmenování **Horky**. Severně od nich, tam pod lesem na okraji Hůry a jen kousek od myslivecké chaty, tam z lesa vystupuje terénní hřbet. Tomu se kdysi říkalo **Zámečnickův vrch**. Nedostal jméno podle některého z kdysi žijících obyvatel příjmením Zámečnick, protože nikdo z obyvatel Horní Nové Vsi takové příjmení nikdy neměl, ale podle toho, že některý z držitelů pozemků na tomto vrchu byl povoláním zámečnick. Kdo to byl – to zůstane zcela jistě navždy záhadou. Dnešní název tohoto místa je **Bílý kopec**.

Malá Nebesa mých klukovských časů

Už je tomu hezká řádka let, kdy jsme chodili piknikovat na Malá Nebesa. Ani jsme tomu sezení neřekli piknik. Zkrátka jsme letní neděli po obědě vyrazili na Malá Nebesa. Naši, táta s mámou, já s bráchou Pětou, Hlavaťáci, co byli s námi do přízně, strejc Jarka, teta Líba a kluci Jarďa s Láďou. Občas i starý Matyáško, co založil na Bělohradsku začátkem dvacátých let komunistickou stranu, jeho žena, s věčným šátkem kolem hlavy a jejich vnuk Jaroslav.

Přesně tam, pod lesem, co dnes stojí stylový dřevěný altánek, kde najdete kouzelný výhled na bělohradskou kotlinu, jsme rozložili deky. My kluci jsme lítali po lese, váleli „sudy“ z Malých Nebes, závodili na improvizované překážkové dráze, chodili pro vodu k Lacinově hájence, dál devastovali polorozpadlou Dusíkovu chatu a normálně jančili.

Rodiče a dědek Matyáško hráli capáry, mariáš nebo dudáka.

To byla Malá Nebesa mých klukovských časů...

Popluží, či Na Popluží

Souboru polí a poliček nacházejících se východně od vsi a táhnoucích se až na hranice s Brtví, které jsou na severu ohraničeny cestou Malých Drah a na jihu tzv. **Poplužskou cestou**, či **Horskou**, se říká **Na Popluží**. Říká se jim tak od r. 1784, tedy od doby vzniku Kopeckého dvora, a to proto, že některé z těchto pozemků k tomuto poplužnímu dvoru patřily.

Zajímavé je, že zmíněná Poplužská – Horská cesta vedoucí po terénním hřbetu na Nebesa a přes Hůru a Bukovinu na Pecku, nekopíruje přesně hranici mezi H. N. Vsi a P. N. Vsi, ale ještě na sever od ní něco málo pozemků patří k P. N. Vsi. Z cesty je pěkný výhled na všechny strany.

Popluž

Ve městě byly neznámější lyžařské kopečky Kupčák, Fajfrák a Kačírák. Ptáte se kde to je? Kupčák - podle Javorky hned vedle Kupkova hotelu Dědek. Fajfrák - mezi zámečnictvím Čerovských a Fajfrovou hospodou, později restaurací U Lípy. A Kačírák - svah za Kačírkovou samotou v polích rovnoběžně s Tyršovou ulicí.

Fajfrák sice patří do Prostřední Nové Vsi, ale je takový městský. Prostředňáci měli a snad i mají jiný svah, jenž dá popsaným městským kopečkům na frak.

Popluž.

Svah za Japonskem. Tady bylo zimní eldorádo Prostředňáků. Popluž opticky dělila Prostředňák a Hořeňák.

Moje babička Emilie bydlela ve druhém vchodě Jirnových bytů v Mandžusku a tak mi nějak Popluž přirostla k srdci. Tady jsme lyžovali a sáňkovali. Hranicí umu byl plot uprostřed Popluže. Kdo sjel Popluž od toho drátěného plotu, mohl postoupit výš, až na samý vrchol kopečku, pro nás kopce. Odtud jsme dojížděli až dolů k zahradě Vaňurových. Jarda Hlavatý, jeho brácha Láďa, Standa Haláček, to byli králové Popluže mých časů.

Pak se tady zinně postupně vyblbli všichni ti Beránkovi, Pospíšilovi, Pochopovi, Matějkovi, Najmanovi, Bajerovi a mnoho dalších generací po nás.

Krásný to byl čas. Doufám, že Popluž má své kouzlo i dnes, když krkonošské lyžování je o něčem jiném...

Kouta

Jednou se hornoveské ženské rozhodly, že se půjdou vykoupat do tůň na Kouta. O jejich záměru se dozvěděl jeden hornoveský vtipálek. Rozhodl se, že se pobaví a ještě pokouká po ženštinách. Nabral doma kbelík sazí a šel výše proti proudu, kde je vysypal do vody. Ženské veselé výskaly, ale jen do doby než proud přinesl mastvé černé saze. A tak místo toho, aby přišly domů čisté vykoupané, musely doma napustit necky a v teplé vodě, pomocí mýdla, ze sebe drhnout saze.

Flumovy sady a Zlatnice - dnes Javorka

Flumovými sady je dnes jmenován prostor hornoveské návsi, kde za starodávna bylo obecní pastviště. Popis tohoto místa – „*místního placu*“ se zachoval v dokumentu, tzv. Josefském katastru z r. 1788, takto: „*...pastviště dílem sušina, dílem křemen, pod rozvodněním velký vody ležící. Strouha skrze místní plac jdoucí, Zlatnice nazvaná*“. Je to doklad toho, že dnešní Javorka ještě koncem století osmnáctého byla nazývána **Zlatnicí**. Toto místo pak bylo upraveno a osázeno stromy za starosty Fluma, po něm i získalo své pojmenování.

Křížek ve Flumových sadech

Od poloviny května 1945 probíhal odsun sudetských Němců z osvobozených Čech a Moravy. Dospělí němečtí muži v produktivním věku, pokud válku přežili, byli většinou v zajetí. Odsun se týkal žen, dětí a starců. Často docházelo k velkým tragediím. Jedna se nevyhnula ani Horní Nové Vsi. Staří Němci, muž s ženou, s páskou s černým N na rukáve, a tři děti s ranci svých nezbytných věcí končí svoji pouť u křížku v severní části Flumových sadů.

Tady nad Javorkou ve stínu velkých lip.

Tady hledali záchranu Boží.

Tady všichni vykrvácí, když si hromadně podeřou žíly.

Byli vinni? Děti určitě ne! Šílená to krutost války a hektického poválečného stavu.

V Koutech

Políčka a luky hornoveských rolníků nacházející se v údolí Javorky až na samém severním okraji katastru u hranic s Uhlířemi a Dolním Javořím byly a ještě dnes jsou označovány jako ležící **V Koutech**. To proto, že jsou na odlehlém, jaksi zastrčeném místě, což se výstižně odráží v tomto starobylém názvu.

Historie: Josef Špür, příběhy: Eduard Čeliš, foto: Ladislav Stuchlík

JAK PECKA USILOVALA O VLAKOVOU ZASTÁVKU

Při jízdě vlakem krom cíle našeho putování vnímáme méně mezilehlé zastávky a stanice většinou jen podvědomě, někdy název staničky nám dopomůže vybavit si nějakou příhodu z let dřívějších nebo vzpomínku na osobu známou, která o sobě již delší čas nedala vědět a ve většině případů tím naše rozjímaná končí. Dozajista nepřemýšlíme, zda příslušný „tarifní bod“ (jak se dnes zastávky a nádražička oficiálně označují) nese pojmenování od dob zahájení železničního provozu nebo se jeho název během let měnil.

Pohledem do železničního dávnověku budeme překvapeni, jaká pojmenování nesla některá, nám dnes dobře známá nádražička. Volená zastupitelstvem měst se mnohdy snažila prosadit název „svého“ města do názvů stanic, které byly pouze zakresleny v plánech projektantů připravujících stavbu dráhy i mimo jejich region. Nám nejbližším příkladem budou asi Hořice, kdy páni radní v lednu 1869 při schůzce v Jičíně, kde se projednávala otázka chystané dráhy Velký Osek – Stará Paka – Trutnov vznesli požadavek, aby uvažované nádraží na pozemcích Ostroměře neslo název Hořice. Možná se tehdy konšelé nechali inspirovat o rok dříve odbývanou událostí při

otevření dílčí dráhy Svatoňovice – Královec, kdy na původní budově dnešní stanice Starkoč se zaskvělo pojmenování Náchod, kam je přes návrší Vysokov poměrně daleko. Vždyť i nám všem známé nádraží ve Staré Pace se v dobách „železničního pravěku“ jmenovalo Nová Paka, obdobně i nádraží v Horkách u Staré Paky mělo název Horka – Vidochovej, i když z něho do Vidochova také nedohlédneme. A tak bychom mohli pokračovat staničkami v blízkém i vzdáleném okolí.

Vznik Československé republiky oživil dřívější snahy některých obecních zastupitelstev napravit krivdy v pojmenování stanic, spáchané úředníky bývalého Rakouska-Uherska. Ku příkladu zastupitelé obce Vranové požadovali zrušení názvu Malá Skála s odůvodněním, že celé nádraží se rozkládá na jejich, tedy vranovském pozemku. (Dnes je Vranové součástí Malé Skály.) Obdobný požadavek se přetřásal ve schůzích zastupitelstva v Košťálově, kterému se pranic nezamlouval nápis Libštát na staniční budově, stojící na jejich katastru. A jak že to bylo s Peckou, která nikdy žádnou zastávku neměla?

Peckovské zastupitelstvo možná povzbu-

zené počínáním okolních radnic, navíc vedené snahou dostat jméno svého městečka do povědomí nejen tehdy poměrně široce zastoupené obce „obchodních cestujících“, ale i vzdálenějšího obyvatelstva, se rozhodlo v roce 1920 k jednání s železničními úředníky. U zástupců ředitelství drah Hradec Králové intervenovalo za přejmenování železniční zastávky Borovnice na Borovnice – Pecka. (Zastávka slouží veřejnosti od ledna 1886, kdy ji pokřtili na Gross – Borowitz, později do roku 1923 byla uváděna již s českým názvem Velká Borovnice. Mimochodem je nejvýše položeným místem na celé trati Pardubice – Liberec.)

Na pány od dráhy přednesené argumenty pro přejmenování tlumočené starostou obce a jedním z pánů radních, vůbec nezapůsobily, nepomohla ani přímluva přítomného poslance Národního shromáždění za Československou živnostensko – obchodnickou stranu středostavovskou, který se k jednání dostavil z místa svého bydliště – Lomnice nad Popelkou. Nebýt tak neochoty drážního úřednictva, mohla Pecka svou železniční zastávku opravdu mít. Vlastně ne úplně celou, jen její „pomyslnou půlku“.

Karel Jirásko, foto Ladislav Stuchlík

ŽELEZNICE PŘES BĚLOHRAD

TRATĚ CHLUMEC - POŘÍČÍ

V minulých číslech Bělohradských listů jsme psali o nevybudovaných železničních tratích v okolí našeho města, nyní uzavřeme náš železniční seriál poslední tratí, tentokrát vybudovanou. Trať Velký Osek – Stará Paka – Trutnov – Poříčí byla stavěna jako odbočka c. k. privilegované Rakouské severozápadní dráhy v letech 1869 - 1871. Celá trať je dlouhá 128,96 km a její první úseky z Velkého Oseka do Ostroměře a z Poříčí do Kuncovic byly otevřeny 21. 12. 1870. Ke spojení obou úseků přes Starou Paku došlo 1. června 1871. Nás zajímá nejvíce úsek Stará Paka – Ostroměř s nádražím bělohradským.

NÁDRAŽÍ V BĚLOHRADĚ

Bylo stavěno před rokem 1870. Ke stanici byly přiděleny zastávky Šárovcová Lhota a později vybudovaná zastávka v Horní Nové Vsi. Celková rozloha nádraží činí 452 arů, z toho šest staveb zaujímá 6,95 arů. Délka stanice je 780 metrů a délka kolejí v roce 1929 činila 2.580 metrů.

Nádražní budova je postavena z bílého bělohradského pískovce. Z nádraží jsou vedeny koleje do skladiště bývalého hospodářského družstva a do Agropodniku.

V minulosti bylo nádraží důležitým centrem dopravy zboží. Přiváželo se hlavně uhlí a bavlněná příze. Vyráběly se bavlněné látky vyráběné ve zdejších tkalcovnách, cukrovka, dříví a další zboží. Nádraží velmi přispělo k rozvoji lázní. Bez železničního spojení by v minulosti lázeňství nedosáhlo takového rozkvětu.

Již se asi nestane, že bude pro naše město železnice tím hlavním a nejdůležitějším dopravním prostředkem. Pokud by se jí však více podařilo přitáhnout cestující a ulehčit tak dopravě v centru města, bylo by možné na ní s důvěrou pohlížet i do budoucna.

*Připravil Ladislav Stuchlík,
foto: autor, archiv*

Trať začíná ve Velkém Oseku v nadmořské výšce 193,1 m n. m. a vede podél Cidliny do Chlumce n. Cidlinou (228,15 m n. m.), odtud stále stoupá do Nové Paky (432,2 m n. m.). Největší stoupání je mezi stanicemi Lázně Běláhrad – Nová Paka (činí 18 ‰) Přímoú čarou je to vzdálenost 7,5 km, kvůli stoupání se však délka trati prodloužila na 12,5 km. Prudké stoupání mezi stanicemi Lázně Běláhrad a Nová Paka bylo překonáno tunelem, který vede pod obcí Heřmanice. Tunel je dlouhý 349,5 m a je jediný na celé trati z Velkého Oseka do Trutnova - Poříčí. Není veden vodorovně, nýbrž má menší sklon k severu. Stavbu tunelu prováděl v letech 1870 – 71 německý podnikatel Jung způsobem tou dobou obvyklým. Když byl vykopán kus 5 m dlouhý, obkládaly se stěny pískovcovými kvádry z lomů nad Lány. Šířka tunelu u základu je 4,3 m, pod klenutím 4,5 m, výška 6,64 m. Pro vlastní tunel se muselo vyhládat 13 398 m³ kamene, v zářezu severním 90 000 m³ a v zářezu jižním 18 000 m³, tedy více než 120 000 m³. V té době toto množství představovalo 607 vlaků po 20 vagoncích, když do jednoho vozu se nakládalo asi 10 m³.

Materiál byl použit k zasypání rokle v místech dnešního novopackého nádraží. Potůček, který v těch místech tek, byl překlenut dlouhým průchodem. Z heřmanických studní se při stavbě tunelu ztratila voda, proto byla poškozeným vyplacena náhrada. Tunelem novopackým byl prorazen předěl mezi Cidlinou a Jizerou, je-li se mohla trať vyhnout, kdyby byla vedena z Lázní Běláhradu po Horní Nové Vsi do Bělé

a odtud teprve do Nové Paky. Voda z tunelu je odváděna směrem k jihu do potoka Heřmanky, tedy do Javoroky a následně do Cidliny.

Stavba trati se prováděla v oddílech, které měřily asi 1 – 1,5 km a bylo na nich zaměstnáno 30 – 35 dělníků.

Dělník si vydělal za směnu delší než 8 hodin 45 – 70 krejcarů. Dělníci, kteří byli pomocníky Italů, stavějících tunel, dostávali až 1 zl. 20 kr.

Celá trať je po pravé straně číslována na kilometrových kamenech. Mezi kilometrovými jsou menší patníky, udávající stometrové vzdálenosti. Počet pražců mezi Šárovcovou Lhotou a Starou Pakou (včetně vedlejších kolejí na stanicích) činil zhruba 31.869 kusů. Na tomto úseku bylo také 15 strážních domků. Při budování úseku mezi Běláhradem a Novou Pakou se utrhlo od lokomotivy manipulačního vlaku šest vagonů naložených stavebním materiálem a vykolejilo na náspu, naštěstí při tom nebyl nikdo zraněn. Další neštěstí se stalo u Valdova v roce 1906, kdy došlo k vykolejení přeplněného osobního vlaku. Byl zabit poštovní zřízenec, tři osoby byly zraněny těžce a několik lehce. Několikrát došlo mezi Běláhradem a Pakou po sněhové vánici k zavátí trati sněhem tak, že musela být doprava přerušena. Nejvíce v roce 1944, kdy byla vyhlášena sněhová povinnost, a místní občané museli v úseku trati vyklízet sníh. Zajímavým úkazem v roce 1922 bylo zastavení dopravy vlaků v důsledku přemnožení housenek mnišky, které pokryly kolejnice tak hustě až se kola vlaků smýkala.

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ

Diakonie Broumov je nezisková organizace, která poskytuje sociální služby pro občany z okraje společnosti – materiální pomoc sociálně potřebným, azylové ubytování i pracovní příležitost.

Více na [www: diakoniebroumov.org](http://www.diakoniebroumov.org)

VYHLAŠUJE SBÍRKU POUŽITÉHO OŠACENÍ

- letního a zimního oblečení (dámské, pánské, dětské)
- lůžkovin, prostěradel, ručníků, utěrek, záclon
- látky (minimálně 1 m², prosíme, nedávejte nám odřezky a zbytky látek)
- domácí potřeby - nádobí bílé i černé, skleničky - vše nepoškozené
- vatované a pěťové příkrývky, polštáře a deky
- obuv – veškerou nepoškozenou
- hračky – nepoškozené a kompletní
- peří, pěťové příkrývky a polštáře

VĚCI, KTERÉ VZÍT NEMŮŽEME:

- ledničky, televize, počítače a jinou elektroniku, matrace, koberce – z ekologických důvodů
- nábytek, jízdní kola a dětské kočárky - ty se transportem znehodnotí
- znečištěný a vlhký textil

SBÍRKA SE USKUTEČNÍ:

6. DUBNA 2013

(dále pak každou první sobotu v měsíci)
9.00 – 11.00 hod.

místo: náměstí K. V. Raise 28
(bývalá zelenina)

Věci prosíme zabalené do igelitových pytlů či krabic, aby se nepoškodily transportem.

PODĚKOVÁNÍ

Pořadatel strašidelného plesu město Lázně Bělohrad děkuje všem sponzorům, pomocníkům, maskovaným i nemaskovaným návštěvníkům, kteří přispěli k úspěšnému průběhu plesu. Ples se konal 22. 2. v restauraci Romantica v Lázeňském resortu Tree of Life.

Amadea s.r.o.
Broker Company s.r.o.
Drogerie - J. Kiecová
Elektrotherm s.r.o.
Eva Sállová
FK náradí s.r.o.
Hotel U Kapra
Ing. Petr Trávník
Jan Šír - Mostek
Jana Bulušková
Jednota Lázně Bělohrad
Josef Rýdl s.r.o.
Kland - Hana Klůzová
Krámeč „Věžička“ - Radka Kubátová
Lázně Bělohrad a.s.
Lékárna U České koruny
Licon-CZ s.r.o.
Město Lázně Bělohrad
Myslivecké sdružení Lázně Bělohrad
Ollo s.r.o. - Ondřej Suchý
Ovoce - zelenina - Pavel Chemišinec
PC služby Jiří Štefan
RABBIT Trhový Štěpánov a.s.
Restaurace pod Hůrou - Jiří Rejl
Scarsoul - Dagmar Kloučková
V&W Europack s.r.o.
Vinotéka - František Mach
Zahradnická škola Kopidlno
ZEPO Bělohrad a.s.
Železářství u Karlů

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ

česká travesti skupina HANKY PANKY míří POPRVÉ do našeho města se zbrusu novým pořadem „Na přání diváků“. Těšit se můžete na Hříšný tanec, Jeniffer Lopez, Christina Aquileru, Dianu Ross s Michaelem Jacksonem, Halinu Pawlowskou, Pavla Vítka, muzikál Mama Mia, PSY s hitovkou Gangam Style, Hanu Zagorovou nebo Tornádo Lue. Kopie daných zpěvaček jsou někdy natolik věrohodné, že byste je sami nerozeznali od originálu. Přijďte se přesvědčit na vlastní oči. Více informací naleznete na internetových stránkách www.hankypankyshow.eu.

VSTUPNÉ:

220,- Kč (předprodej),
na místě + 30,- Kč.

TERMÍN AKCE:

28. 5. 2013

od 19:00 v sokolovně
LÁZNĚ BĚLOHRAD

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:

Trafika Mája na náměstí K. V. Raise

Vážení obyvatelé a hosté
Lázní Bělohradu,

České spořitelna, a.s.

Vám na své pobočce
v Lázních Bělohradě
nabízí od 1. 3. 2013

možnost využití
směnárny.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

*Gabriela Janotová,
vedoucí pobočky*

nasetelevize.cz

Reportáže z Bělohradu a okolí najdete na www.nasetelevize.cz

Jiří Štefan - PC SLUŽBY

Žižkova 475 (fakturační adresa)
Horní Nová Ves (e-shop a obchod, dodací adresa)
507 81 Lázně Bělohrad, Česká republika
tel.: +420 608 461 247
e-mail: info@tonerynaplne.cz
info@psluzby.cz

IČ: 663 16 669, DIČ: CZ8103143169, ISO 9001 a ISO 14001

www.tonerynaplne.cz

TonerNaplne.cz

Autoškola

Lejsek

ZAHAJUJE:

v Lázních Bělohradě

kurzy autoškoly pro skupiny:

motocykly A1, A do 25kW, A bez omezení
osobní automobily B, BE
nákladní automobily C, CE a traktory T

zahájení každou středu od 16:30 hod
v budově Základní školy K.V. Raise
Komenského 95, L.Bělohrad. (přezůvky sebou)

dále provádíme: kondiční jízdy, školení řidičů referentů,
školení profesní způsobilosti

Kontakt:

Autoškola Lejsek • Karlova 198, 508 01 Hořice
mob.: 603 869 704 • tel.: 493 621 640 • e-mail: info@auto-lejsek.cz
www.auto-lejsek.cz/autoskola

PRODEJ CHOVNÉ DRŮBEŽE

z veterinárně kontrolovaných chovů, které zaručují kvalitu a vysokou užitkovost
13:00 Lázně Bělohrad - nahoře na náměstí

	stáří / týd.	cena
PRODEJ 24. 4. 2013		
Kuřice černé, červené, bílé (nesou bílá vejce), chovní kohoutci	12 - 18	120 - 180 Kč
Kačeny pekingské (bílé brojlerové), Moularden (kříženec pižm.+peking. kachny)	1 - 3	70 - 90 Kč
Kačeny barbarie (francouzský hybrid pižmové kačeny)	1 - 3	110 - 130 Kč
Husy bílé, husy landenské	1 - 3	140 - 160 Kč
PRODEJ 29. 5. 2013		
Kuřice černé, červené, bílé (nesou bílá vejce), chovní kohoutci	12 - 18	120 - 180 Kč
Kačeny pekingské (bílé brojlerové), Moularden (kříženec pižm.+peking. kachny)	1 - 3	70 - 90 Kč
Kačeny barbarie (franc. hybrid pižmové kačeny), kačeny rouvenské (novinka)	1 - 3	110 - 130 Kč
Husy bílé, husy landenské	1 - 3	140 - 160 Kč
Perličky	1 - 6	90 - 140 Kč
Krůty (kanadské širokoprsé brojlerové)	6 - 8	260 - 300 Kč
Kalimera (selské brojlerové kuře)	2 - 3	90 - 100 Kč

SORTIMENT, STÁŘÍ A CENA DRŮBEŽE SE MŮŽE LIŠIT DLE AKTUÁLNÍ NABÍDKY.

Drůbež, prosím, OBJEDNÁVEJTE na adrese:

Gallus Extra s.r.o., Pražská 8, 586 01 Jihlava,

telefon: 567 212 754, 567 214 502, mobil: 731 701 331, po - pá 8:00 - 15:00

e-mail: gallusextra@centrum.cz

Bonum Consulting s.r.o.

poradenství v oblasti závazků a exekucí váznoucích nejenom na nemovitostech

Bonum Consulting s.r.o., tel.: 720 467 437, www.bonumconsulting.cz, info@bonumconsulting.cz,

ID DS: 5uj4nh1, IČ: 288 20 819, se sídlem Gočárova třída 1013/27, 500 02 Hradec Králové

vedená v obchodním rejstříku u Krajského soudu v Hradci Králové v oddílu C, vložce číslo 29442

FINANČNÍ PORADENSTVÍ PRO OBČANY LÁZNÍ BĚLOHRADU

ZDARMA!

KDY: **2. 4., 7. 5., 4. 6. 2013**, 15:00 – 18:00

KDE: v budově hasičské zbrojnice (knihovna)

DLUHÝ, EXEKUCE, KONSOLIDACE ÚVĚRŮ, OSOBNÍ BANKROTY, ATD.

**KLEMPÍŘSTVÍ -
POKRÝVAČSTVÍ**

Z&L Kundrát
Lázně Bělohrad

739 013 876, 731 554 243
www.strechykundrat.net
e-mail: strechyL.Kundrat@seznam.cz

MASÁŽE: AJURVÉDSKÉ, KLASICKÉ,
REKONDIČNÍ, INDICKÉ - DÁTA SNĚHAN

Miluše Lankašová
masérka

Harantova 26, Lázně Bělohrad
tel.: 736 433 631, 605 285 226
e-mail: miluselankasova@seznam.cz

**KLEMPÍŘSTVÍ
A POKRÝVAČSTVÍ**

IMLAUF
LÁZNĚ BĚLOHRAD

KOMPLETNÍ REKONSTRUKCE A REALIZACE
NOVÝCH STŘECH VČETNĚ KLEMPÍŘSKÝCH
A TESAŘSKÝCH PRACÍ, VZDUCHOTECHNIKA.

tel.: **603 541 290**
www.imalauf.eu, imlauf@imalauf.eu

Pardoubek

V zimních měsících došlo ke zdravotnímu a bezpečnostnímu prořezu dřevin na březích rybníka Pardoubku. V jamách měsíců zde město začne budovat vycházkovou trasu. (las)

Byty města

Dochází k rekonstrukcím dalších bytů a domů v majetku města. V domě č. 20 na náměstí K. V. Raise provádějí zaměstnanci technických služeb kompletní rekonstrukci přízemního bytu. Nové budou veškeré rozvody, omítky, podlahy a budou sníženy stropy. Náklady se plánují na 500 tisíc korun.

V rámci údržby městských domů také proběhla v březnu výměna oken na domě č. 200 ve Vachkově ulici. Vynaložená částka se vyšplhala na 405 tisíc korun.

Další jarní investiční akcí z rozpočtu města pro rok 2013 je odstranění vlhkosti v základní škole. (las)

OTÁZKY PRO LADISLAVA BROŽE

ANEB O ČEM SE MLUVÍ A PRAMÁLO VÍ

Lád'o, co říkáš tomu, že Bělohrad'ák Tomáš Kraus v barvách hoříckého šachového oddílu získal titul mistr ČR juniorů v bleskovém šachu pro rok 2012?

Když jsem Tomášovi gratuloval k úspěchu, tak mi řekl, že je to náhoda. Z pozice šachového trenéra to ale vidím malinko jinak. Je za tím spousta vyřešených diagramů a odehraných partií. Významnou úlohu hraje i rychlá ruka, umění se bleskurychle rozhodnout pro správný propočet variant. Než se Tomáš stal 15. prosince v Praze mistrem, když povolil soupeřům pouze dvě remízy, předcházelo polofinále juniorů ČR v kategorii 18 a 20 let v praktickém šachu, které proběhlo v Havlíčkově Brodě. Myslím si, že Tomáš si cení více vítězství právě v tomto turnaji. Tady se představil v nejlepší formě, pouze jednou remizoval a vyhrál s dvoubodovým náskokem před Tadeášem Baláčkem. Zajistil si tak postup do republikového finále juniorů v praktickém šachu.

Je velký rozdíl mezi klasickými šachy a šachy bleskovými?

Bleskové šachy jsou speciální disciplínou. Jsou však součástí vybavení špičkového velmistra. Ten se již neobejde bez zkušeností s touto hrou, pokud chce být stále ve formě. Pro bleskové šachy je důležitý rychlý přehled o taktice, kombinační schopnost, časová náročnost pro rozmyšlení tahu. Tyto body jsou zlomkem toho, co by měl dobrý šachista znát a ostatní je již na něm.

Tomáš Kraus brzo přejde do kategorie dospělých. Bude i nadále patřit k české šachové špičce?

Domnívám se, že Tomášovi nebude přechod mezi dospělými dělat nějaký větší problém. Už nyní dokáže odehrát vyrovnanou partii s Vojtou Plátem, mistrem republiky mužů v bleskovém šachu. Myslím si, že Tomášova výkonnost bude dál stoupat díky jeho cílevědomosti. Rozhodně to není o financích. Tento duševní sport nepatří mezi finančně zajištěné. Kolikrát výhra nepokryje ani náklady na účast v soutěži...

Kolik má Podzvičinská šachová škola registrovaných hráčů, odkud do školy dojíždějí a kteří patří mezi nejlepší?

Od vzniku naší školy, což je téměř 5 let, bylo zaregistrováno 33 členů. Nyní má aktivní registraci 21 hráčů. Kromě bělohradských sem dojíždějí děti ze Staré a Nové Paky, Dobré Vody a Ostroměře.

Mezi nejlepší patří devítiletý Tomáš Sucharda, který je krajským přeborníkem a na mistrovství Čech v kategorii do 12 let ve Frymburku - Hrdoňově obsadil 22. místo ze 76 startujících. Tomáš podal dobrý výkon, vždyť hrál o kategorii výš. O měsíc později hrál již na mistrovství Čech ve své kategorii a skončil třetí, tím se kvalifikoval na MČR. Za Tomášem není pozadu jeho starší bratr David (13 let). Ten se stal krajským přeborníkem ve své kategorii a rovněž si vybojoval postup na mistrovství Čech.

Na Silvestrovském turnaji v Lužanech se David Sucharda utkal s řadou zkušených šachistů a obsadil 18. místo. Turnaj, kterého se zúčastnilo 86 hráčů, suverénně vyhrál Tomáš Kraus.

Na Vánočním turnaji v Kopidlně zvítězil bez ztráty bodu náš další mladý šachista Lukáš Rybáček.

V soutěži dvojic na MČR, které se hrálo na Sečské přehradě, jsme skončili šestí z 39 dvojic.

V krajském přeboru žáků jsme byli druhí.

Nelze opomenout ani hostování našich světových Davida a Tomáše Suchardových a Vojty Vávry v TJ Lázně Bělohrad, kde hrají v kategorii dospělých krajskou soutěž - skupinu západ.

Tvým pomocníkem v šachové škole byl bělohradský Vlastislav Sucharda. Trvá vaše spolupráce i nadále?

S Vlastikem si rozumíme a obdivuji jeho zájem o Podzvičinskou šachovou školu. A nejsou za tím jenom úspěchy jeho synů. Má zájem, pracovitost a nekouká na čas, který škole věnuje. Tímto jemu a jeho ženě Martině velice děkuji.

V kolika letech je dobré začít hrát šachy?

S šachy lze začít v kterémkoliv věku. Pokud mají rodiče zájem o zvyšování intelektu svých dětí, mohou začít již od tří let dítěte. Za pomoci rodičů a trenérů je výuka snadná. Je hodně výukových pomůcek, jsou různé písničky, básničky a pohybové hry. I když dítě nezůstane u hraní šachů, zlepší se jeho intelekt a soustředěnost. Například u hyperaktivních dětí nebo dětí s různými disfunkčními vadami, to je ale na zvážení rodičů. Nakonec i oni mohou začít hrát.

Je obrovský rozdíl v zábavné šachové hře a ve výkonnostním šachu.

Toto téma by se dalo rozvést, ale to je již odborná záležitost.

Snažím se odpovídat na otázky tak, aby jim porozuměli čtenáři. Omlouvám se všem znalcům, že nerozebírám hloubku šachové terminologie.

Lukáš
Kraus

Tomáš
Mikolášek

Adam
Styblík

Matyáš
Kráčmar

Tomáš
Sucharda

Jaké vize a přání má Podzvičinská šachová škola pro rok 2013?

Byl bych rád, kdyby třináctka byla pro nás šťastné číslo. Naši hlavní prioritou je uspět na MČR v Koutech nad Desnou. Bude se hrát v březnu a naši školu budou reprezentovat Tomáš Sucharda a Tomáš Kraus.

Chci se zmínit i o projektu ŠACHY DO ŠKOL. Jedná se o výuku šachů zkušenými metodiky a trenéry. V zahraničí již tento projekt s velkým úspěchem probíhá ve více než třiceti zemích včetně Slovenska. Zkušenosti ze zahraničí ukazují, že šachy dokáží všestranným způsobem rozvíjet v dětech nejen myšlení, ale také osobnost a sociální dovednosti.

Šachy jsou stále velká neznámá, a proto by mě potěšilo, kdyby získaly renomé špičkových a více známých sportů. Na školách se děti pohrdavě dívají na ty, kteří šachy hrají!

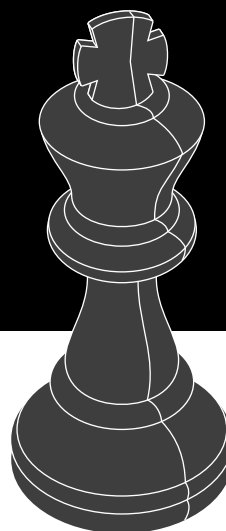
Mezi má skromná přání patří i nalezení sponzora, jenž by alespoň pokryl cestovní náklady dětí na soutěže.

Také doufám, že se mi podaří obnovit výuku Figurkové školičky v mateřských školách.

Tolik Ladislav Brož, šéf Podzvičinské šachové školy, 47letý muž, kterému od malička učarovalo čtyřiašedesát polí, bílé a černé figurky. Šachista, metodik a trenér, jehož obětavost je více než příkladná. Závěrem našeho rozhovoru řekl:

Rád bych chtěl poděkovat vedení místní základní školy K. V. Raise, že v prostorách školy můžeme mimo šachovou výuku pořádat i turnaje a soustředění. Děkuji i Tomáši Krausovi za pomoc při tréninku dětí.

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

GALAVEČER KRAJSKÉHO FOTBALU

Pátek 25. ledna byl termínem v pořadí již třetího ročníku Galavečera krajského fotbalu Královéhradeckého kraje. Dějištěm této slavnostní akce bylo kulturní zařízení Koruna v Hořicích. Celý večer moderoval Jan Dušek, program zahájili starosta města Hořice Ivan Doležal a předseda Královéhradeckého KFS Václav Andrejs. Také zástupcům našich oddílů se dostalo ocenění.

JEDENÁCTKA SEZÓNY 2011/2012 VZEŠLA Z HODNOCENÍ SPORTOVNÍ REDAKCE DENÍKU.

Členem jedenáctky roku se stal Miroslav Rychecký z FK Lázně Bělohrad-Pecka (v podřepu třetí zleva).

TRENÉR ROKU 2012 V KATEGORII MLÁDEŽ

Radka Kozlovská (trenérka TJ Sokol Třebeš), Oldřich Velich (trenér přípravek FKM Javorka – druhý zleva) a Jaroslav Pleva (trenér FC Vrchlabí, cenu za něho přebíral předseda OFS Trutnov Marek Pilný).

CENA FAIR-PLAY ZA ROK 2012

Jiří Bystroň (TK Žlunice) a Ondřej Bičičtě (FKM Javorka, druhý zleva) se stali držiteli ceny. Je potěšitelné, že oba jsou příslušníky mládežnické fotbalové generace.

FOTBALOVÝ STAROSTA ROKU 2012

Vyhlášení byli Pavel Šubr, starosta města Lázně Bělohrad (první zleva) a Jiří Klepsa, starosta města Jaroměř.

Jiří Bičičtě, foto: archiv

VALNÁ HROMADA OFS MĚLA HLADKÝ PRŮBĚH

V pátek 1. 2. 2013 proběhla v klubovně Sokola Dřevěnice Volební valná hromada OFS Jičín, která si zvolila nové vedení OFS a také bylo uděleno dalších 5 ocenění „Fotbalová osobnost okresu“. Jednání Valné hromady se zúčastnili také významní hosté: Václav Andrejs (předseda KFS), Mgr. Vladimír Blažej (místopředseda KFS), František Vítch (předseda OO ČSTV). Vůbec poprvé se valné hromady zúčastnil zástupce FAČR, kterým byl člen VV FAČR a zároveň předseda Komise pro stadióny a hrací plochy Petr Voženílek. Čestným hostem, který také přijal pozvání předsedy OFS Jana Šotka, byl Kvetoslav Berný.

Valná hromada zvolila za předsedu OFS Jana Šotka, který bude předsedou druhé volební období.

Členy VV OFS byli zvoleni: Pavel Kozák, Lukáš Čížek, Vlastimil Hradecký, Petr Vít ml., MUDr. Jan Neuman a Josef Antoš. Revizní komise: František Materna, Alois Reinberger, Josef Šulc.

FOTBALOVÉ OSOBNOSTI OKRESU JIČÍN

Zleva: František Rachota (Lázně Bělohrad), Jaroslav Splítek (Chomutice), Karel Navrátil (Nová Paka), Jaroslav Haken (Žlunice), MUDr. Jan Neuman (Milčeves). *(bican)*

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE V PECCE

9

K
O
S
T
E
L
Y

N
A
B
Ě
L
O
H
R
A
D
S
K
U

Vysoko vyzdvížený nad hlubokým údolím, v podhradí Pec-
ky, stojí jeden z nejkrásnějších barokních kostelů v Podkrko-
noší.

Původní dřevěný kostelík, připomínaný k roku 1384, byl
nahrazen r. 1603 kamenným. Nynější barokní chrám byl vy-
stavěn kartuziány z Valdic v letech 1748 – 58. Je jednoduší,
s presbytářem na půdorysu obdélníka postaveného na šířku,
s půlkruhovým závěrem a symetrickými sakristiemi s orato-
řemi po stranách, se štíhlou hranolovitou věží, vystupující ze
západního průčelí.

Velikost chrámu odpovídala důležitosti převorského síd-
la a stavitel rozehrál architektonické umění do nejjemnějších
detailů. Konkávně vybraná nároží na západním průčelí, stě-
ny členěné toskánskými pilastry, na nárožích oblamovanými
a nesoucími vysokou korunní triglyfovou římsu. Obdélná okna
s nízkými segment. záklenky, v hlavním průčelí a na věži s de-
korativními suprafenestrami, kamenné portály s pravoúhle za-
lamovanou profilací ostění.

Vnitřek je zaklenut plackami na pásech, pole v presbytáři,
dvě pole v lodi. Triumfální oblouk je eliptický, kruchta spočívá
na dvou pilířích. Stěny jsou členěny svazky konkávně vybra-
ných pilastrů s plastickými římsami. Převor Egrer pověřil v le-
tech 1756 – 57 malíře Václava Kramolína výmalbou kostela.
Stěny a jednotlivé architektonické články tak zdobí jeho iluziv-
ní ornamentální malby a na klenbě fresky s výjevy ze života sv.
Bartoloměje, v nádherné iluzivní architektuře. V západním poli
lodi je pohled na městečko s hradem Peckou. Malby byly oprave-
ny malířem Adámkem v letech 1936 – 37, kdy byl chrám
restaurován.

Portálový hlavní oltář s točenými sloupy nese obraz Umu-
čení sv. Bartoloměje, boční oltáře zdobí rokokové doplňky.
Sochy sv. Brunona a Huga byly přeneseny z kláštera ve Val-
dicích. Kazatelna s figurálními motivy, křtitelnice i lavice s or-

namentálními řezbami jsou z pol. 18. stol. Interiér chrámu je
klenot, s láskou vyzdobený generacemi našich předků. Výbor-
ná akustika umocňuje hudbu adventních koncertů, v roce 2011
tu probíhalo i varhanní léto. Po svátku sv. Huberta je tradiční
květinová výzdoba vyměněna za lovecké trofeje a chvoji pro
slavnostní mši, troubenou na lesní rohy.

13. září 1992 byly vysvěceny a do věže zavěšeny dva zvo-
ny. Jeden o hmotnosti 300 kg byl pořízen ze sbírek místních
obyvatel, druhý o váze 490 kg věnovala rodina Rakovčikova
a Mollova z SRN. Odlity byly ve zvonařské dílně v Brodsku
u Přerova a reliéfy je vyzdobil akad. sochař Otmar Oliva.

V letech 2004 – 2007 byla opravena střešní konstrukce
včetně sanktusníku a vyměněna střešní krytina na celém kos-
tele, vadné trámy byly nahrazeny novými. Oba kříže spolu
s makovicemi byly sňaty, po ošetření pozlaceny a znovu vy-
zvednuty. V makovici bylo přítom nalezeno pouzdro s dobo-
vými písemnostmi, mincemi a fotografiemi ze 60. – 70. let 19.
stol. Na jeho místo byly vloženy materiály ze současnosti jako
vzkaz budoucím generacím. Od roku 2008 probíhá náročná
oprava vnější omítky, dokončena bude v r. 2013.

Nádherný peckovský chrám svítí obnovenou fasádou jako
maják do překotného lidského hemžení, ve svém nitru ale chrá-
ní jedinečné místo pro zklidnění a zamyšlení nad sebou a nad
smyslem života.

Pravidelné bohoslužby se konají každou neděli v 8 hodin.

Antonie Vanišová, foto: Jaroslav Janeček, Ladislav Stuchlík

DEPRAG